

En udstilling af syv kirketider

Kapitel tre Den Efesiske Kirketid

Introduktion til Kirketiden

For at I fuldt ud kan forstå kirketidens budskab, vil jeg gerne forklare de forskellige principper, der gjorde det muligt for mig at nå frem til navnene på budbringerne, tidsaldrenes længde og andre faktorer involveret deri.

Da dette studie skulle være det mest seriøse jeg nogensinde havde påtaget mig indtil nu, søgte jeg Gud i mange dage for at få inspiration fra Helligånden. Først dengang læste jeg skrifterne om kirketiden og dykkede ned i de mange kirkehistorier skrevet af de mest upartiske historikere, jeg kunne finde. Gud undlod ikke at besvare min bøn, for mens jeg læste Ordet og historierne, blev jeg sat i stand af Helligånden til at se udfoldet et mønster, der løber gennem århundrederne og lige ind i denne nutid, sidste dag.

Den nøgle, som Herren har givet mig, hvorved jeg var i stand til at bestemme budbringeren for hver tidsalder, er yderst bibelsk. Faktisk kan det kaldes Bibelens slutsten. Det er åbenbaringen, at Gud aldrig ændrer Sig, og at Hans veje er lige så uforanderlige, som Han er. I Brevet til Hebræerne. 13:8 står der

"Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid".

Prædikerens Bog 3:14,15,

"Jeg erkendte, at alt, hvad Gud gør, forbliver, hvad det er; der kan ikke føjes noget til, og der kan ikke trækkes noget fra! Sådan har Gud gjort, for at man skal frygte ham.

Det, der var, er der allerede igen; det, der kommer, har allerede været. Gud opsøger det, der svandt bort."

Her er det: en uforanderlig Gud med uforanderlige måder. Hvad Han gjorde i det FØRSTE, bliver Han nødt til at blive ved med at gøre, indtil det er gjort for SIDSTE gang. Der vil aldrig ske en ændring. Anvend det på kirketiden. Den slags mand, som Gud valgte til den første tidsalder, og hvordan Gud manifesterede sig i den mands tjeneste, ville være eksemplet for alle andre tidsaldre. Det, Gud gjorde i den første kirketid, er det, Han ønsker at gøre i alle andre tidsaldre.

Nu ved vi nøjagtigt fra Ordet, som blev nedskrevet af Helligånden, hvordan den første, eller oprindelige kirke, blev grundlagt, og hvordan Gud manifesterede Sig i hende. Ordet kan ikke ændres eller ændres, fordi Ordet er Gud. Johannesevangeliet 1:1,

"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud."

At ændre ét ord af det, som Eva gjorde, bringer synd og død, selv som der står i Johannes Åbenbaringen 22:18-19,

"... Føjer nogen noget til dem, vil Gud tilføje ham de plager, der er skrevet om i denne bog:

og trækker nogen noget fra ordene i denne profetiske bog, vil Gud fratage ham hans del i livets træ og i den hellige by, som der er skrevet om i denne bog."

Det, kirken var i pinsen, er således standarden. Det er mønsteret. Der er ikke noget andet mønster. Uanset hvad de lærde siger, har Gud IKKE ændret det mønster. Hvad Gud gjorde i pinsen, må Han blive ved med at gøre, indtil kirkealderen lukker.

Selvom lærde kan fortælle dig, at den apostoliske tidsalder er forbi, skal du ikke tro det. En sådan udtalelse er forkert på to punkter. Først og fremmest er det forkert at antage, at der ikke er flere apostle, bare fordi de oprindelige tolv er døde. En apostel betyder en udsendt'; og der er mange udsendte i dag, men de kaldes missionærer. Så længe mennesker bliver kaldet og sendt ud med Livets Ord, er der en apostolisk tidsalder i gang. For det andet henviser de til en tidsalder med manifesteret Helligåndskraft som værende forbi, siden Bibelen er blevet fuldendt. Det er usandt. Der er ikke engang ét skriftsted, der antyder det, men mange siger endeligt noget andet. Her er vores bevis på, at begge disse anklager er falske. Apostlenes Gerninger 2:38-39.

"Peter svarede: »Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave.

For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på."

Løftet om kraft, som apostlene blev udstyret med i pinsen, er til "jer (jøder) og til jeres børn (jøder) og til alle, der er fjernt (hedninger), og til så mange, som Herren vor Gud vil kalde (både jøde og hedninge)". Indtil Han holder op med at kalde, vil pinsebudskabet og kraften IKKE OPHØRES.

Hvad kirken havde i pinsen, er hendes umistelige ret. Oprindeligt havde hun Guds rene ord. Hun fik Åndens kraft manifesteret i forskellige tegn og vidundere og gaver fra Helligånden. Brevet til Hebræerne 2:1-4,

"Derfor må vi så meget mere give agt på det, vi har hørt, så vi ikke glider bort fra det.

For når selv det ord, der var talt ved engle, havde gyldighed, og enhver overtrædelse og ulydighed fik sin velfortjente straf,

hvordan skal vi da kunne gå fri, hvis vi lader hånt om en frelse så stor, at den fra først af blev forkyndt af Herren selv og senere stadfæstet for os af dem, som havde hørt ham,

alt imens Gud føjede sit vidnesbyrd til ved tegn og undere og mange slags mægtige gerninger og ved tildeling af Helligånden efter sin vilje."

Den oprindelige kirke var ikke organiseret af mænd. Det blev ledet af Helligånden. Den var ikke særlig stor. Det var hadet og foragtet. Det blev undertrykt. Det blev forfulgt til døden. Men det var sandt mod Gud. Det blev med det originale Ord-mønster.

Lad dig nu ikke føre på vildspor her. Da jeg sagde, at Gud og Hans veje aldrig ændrer sig, sagde jeg ikke, at kirken og dens budbringere ikke kunne ændre sig. Kirken er ikke Gud. Så hun kan ændre sig. Men det, jeg sagde, var, at på grund af den uforanderlige Gud med uforanderlige måder kan vi gå tilbage til begyndelsen og se Guds første og perfekte handling og derefter dømme efter den standard. Sådan gøres det. Den Sande Kirke vil altid forsøge at være som originalen i pinsen. Den Sande Kirke i dag vil forsøge at nærme sig den tidlige første. Og sendebudene til menighederne, som har den samme Guds Ånd i sig, vil prøve at nærme sig apostlen Paulus. De bliver ikke helt som ham; men de sande budbringere vil være dem, der kommer tættest på Paulus, som var fri af alle mennesker, solgte ud til Gud og kun udgav Guds Ord og manifesterede Helligånden i kraft. Ingen andre ville gøre det. Du skal arbejde ud fra originalen. Ligesom den samme afføder, vil den sande kirke altid være den, der forsøger at følge i sine grundlæggeres spor i pinsen, og hendes budbringere vil følge apostlen Paulus, den første budbringer til den første kirketid. Så enkelt er det, og så vidunderligt.

Med denne nøgle, så enkle, men alligevel så vidunderlige, var jeg i stand til, ved hjælp af Helligånden, at læse Johannes' Åbenbaring og historierne og finde hver tidsalder, hver budbringer, varigheden af hver tidsalder og den del hver spillede i Guds hensigt fra pinse til fuldendelsen af disse tidsaldre.

Da du nu forstår, hvordan vi bedømmer, hvordan den sande kirke var (hvordan hun var i pinsen, og hvad hun var i den apostolske tidsalder som beskrevet i Ordet i Apostlenes Gerninger), kan vi anvende den samme regel for at vise os, hvordan kirken mislykkedes. Den grundlæggende fejl eller fejl, som sneg sig ind i den første kirke og blev åbenbaret i Apostlenes Gerninger og Johannes' Åbenbaring og også i brevene, vil blive mere og mere synligt manifesteret i hver efterfølgende tidsalder, indtil vi kommer til en fuldstændig mørklægning af sandheden i den sidste eller Laodikeiske tidsalder.

Ud af denne første nøgle, som vi har modtaget af Herren, kommer der en anden og lidt mindre vidunderlig sandhed. Jeg sagde, at den sande kirke altid ville prøve at være, som den var i Apostlenes Gerninger. Det er helt rigtigt. Men vi har opdaget, at Ordet også lærer en invasion af fejltagelser, indtil der er en fuldstændig mørklægning af sandheden på den sidste dag, hvor Herren er ved at vise Sig. Spørgsmålet rejser sig nu i vores sind; forlader Gud Sine egne og lader dem falde i en tilstand af fuldstændigt bedrag? På ingen måde, for Skriften siger meget tydeligt i Matthæusevangeliet 24:24, at de udvalgte IKKE KAN blive bedragede.

"For der skal fremstå falske Kristus'er, og falske profeter, og skal vise store tegn og undere; så meget at, HVIS DET VAR MULIGT, skulle de bedrage selv de valgte."

Hvad så? Svaret er klart foran os. Der er en sand kirke og en falsk kirke. Der er et sandt vintræ og et falskt vintræ. Men selvfølgelig vil den falske kirke, det falske vinlegeme, altid forsøge at tilrane sig

den sande kirkes position og hævde, at hun, og ikke de udvalgte, er den ægte og autentiske. Den falske vil forsøge at dræbe den Sande. Sådan var det i Apostlenes Gerninger, sådan er det beskrevet i de syv tidsaldre, og sådan er det erklæret i de forskellige breve. Sådan har det været. Sådan er det nu. Sådan bliver det. Det kan ikke ændre sig.

Lad os nu være meget forsigtige, så vi ikke er forvirrede på dette tidspunkt. Derfor vil vi søge Ordet

for at bekræfte denne påstand. Lad os gå tilbage til begyndelsens bog, 1. Mosebog. I Edens Have var der TO træer. Den ene var god; den ene var ond. Den ene producerede LIV, den anden producerede Døden. Der var to børn, som oprindeligt ofrede til Gud. Lad mig gentage, at de BEGGE ofrede til Gud. Første Mosebog 4:3-5,

"Engang bragte Kain en offergave af jordens afgrøde til Herren.

Også Abel bragte en offergave, fedtstykkerne af sit småkvægs førstefødte. Herren tog imod Abels offergave, men Kains offergave tog han ikke imod..."

Men en (Kain) var ond, idet han var af sin far (den Onde), mens Abel var retfærdig for Herren. Igen var der to børn fra de samme forældres kød. De var Isaks og Rebekkas tvillinger. Den ene var Guds udvalgte, og den anden var forkastet. Begge tilbad Gud. I hvert enkelt tilfælde var der tilbedelse af Gud involveret. I alle tilfælde hadede den onde de retfærdige og forfulgte de retfærdige. I nogle tilfælde ødelagde det onde de retfærdige. Men læg mærke til. De blev plantet sammen. De boede sammen. De gjorde begge krav på Gud og tilbad Gud.

Disse illustrationer skildrer perfekt lignelsen om Herren Jesus Kristus, da Han sagde, at Himmeriget lignede en mand, der såede godt frø, kun for at få en fjende til at plante ukrudt blandt disse gode frø. Gud plantede ikke ukrudtet. Satan plantede dette ukrudt midt i Guds gode sæd. Disse to slags planter (mennesker), fra to forskellige frø, voksede op sammen. De tog af næringen på den samme jord, de delte i den samme sol, regn og alle andre goder, og begge blev høstet på deres skift. Kan du se det? Glem aldrig disse sandheder, når vi studerer kirketiderne og senere seglene. Og frem for alt, glem ikke, at det er i denne sidste tidsalder, når ukrudtet bliver bundet til deres afbrænding, at de vil skubbe den hvede ud, som skal høstes af Herren.

Jeg vil gerne føre denne tanke hele vejen igennem, så lad os gå et skridt videre. Har du nogensinde studeret genoplevelshistorien? Nu betyder en genoplevelse en bevægelse af Gud i kraft. Og hver gang Gud bevæger Sig, er Satan der også for at bevæge sig. Det fejler aldrig. I dagene med den store waliske vækkelse (og de fleste ved det ikke) blev sindssygeanstalterne hurtigt fyldt op, og der var en stor udfoldelse af djævelens magt til at fjerne opmærksomheden fra Gud. Det er skrevet, at på Wesleys tid ville folket gøre de mest ejendommelige ting, som bestemt var af Satan, for at forsøge at håne Guds godhed og magt. På Luthers tid siges det, at miraklet i hans tjeneste ikke lå i, at han med held protesterede mod den romersk-katolske kirke, men miraklet lå i, at han kunne, og gjorde, forblive sund og rask blandt fanatikere, der ofte var fyldt med og styret af forkerte ånder. Og hvis du har været opmærksom på denne sidste dages tjeneste, vil du have bemærket den samme invasion af falske og onde ånder. Det skal være sådan. Nu håber og stoler jeg på, at du er åndelig sindet nok til at forstå det, og udnytte det.

Bare for at forsegle dette punkt på de sande og falske vintræer, der blander sig og demonstrerer de to ånder, der er på arbejde, lad os se ind i Johannes' Første Brev 4:1-4 og Judas' Brev 3:4-12.

"Mine kære, tro ikke enhver ånd, men prøv, om ånderne er af Gud, for der er gået mange falske profeter ud i verden.

Derpå kan I kende Guds ånd: enhver ånd, som bekender, at Jesus er Kristus, kommet i kød, er af Gud;

Men enhver ånd, som ikke bekender Jesus, er ikke af Gud, og det er Antikrists ånd, som I har hørt skal komme, og DEN ER ALLEREDE NU i verden.

I er af Gud, kære børn, og I har overvundet dem, (antikrist ånd) for han, (Guds Ånd) som er i jer, er større end han, som er i verden."

Judas' Brev 3:4-12.

"Mine kære, mens jeg nu er ivrigt optaget af at skrive til jer om vor fælles frelse, har jeg anset det for nødvendigt at skrive til jer og formane jer til at kæmpe for den tro, som én gang for alle er overdraget de hellige.

For der har sneget sig nogle mennesker ind (ikke helgener) som der allerede for længe siden var skrevet om, (de er ikke kommet ind i folden ved hjælp af døren og er derfor røvere) de skulle rammes af denne dom; de er ugudelige, de misbruger vor Guds nåde til tøjlesløshed og fornægter vor eneste hersker og herre, Jesus Kristus.

Disse er en skamplet ved jeres næstekærligheds fester, når de fester MED jer, ved at fodre dem selv uden frygt..."

Det kan ikke benægtes i lyset af disse skrifter, at den sande kirke og den falske kirke er sammenflettet, efter at de er blevet plantet sammen, men af forskellige frø.

Så synes jeg, der er noget andet, du burde vide. De syv kirker, som Johannes tiltaler, er i Lilleasien og er alle hedenske kirker. Han taler ikke til menigheden i Jerusalem, som for det meste var jødisk med måske kun nogle få hedninger i den. Årsagen er, at Gud havde vendt sig fra jøderne til hedningerne. Således er hele kirketiden Gud, der handler med hedningerne og kalder en hedningebrud til sig selv. Det gør kirketidens og hedningernes fylde til en og samme ting. Apostlenes Gerninger 13:44-48,

"Den følgende sabbat var næsten hele byen kommet sammen for at høre Herrens ord.

Da jøderne så skarerne, blev de fulde af misundelse, og det, Paulus sagde, modsagde de og spottede.

Men Paulus og Barnabas talte med frimodighed og sagde: Guds ord måtte forkyndes for jer først. Men siden I afviser det og ikke anser jer selv for værdige til evigt liv, så vender vi os til hedningerne.

For således har Herren befalet os det: Jeg har gjort dig til lys for folkene, for at du skal være til frelse til jordens ende.

Da hedningerne hørte det, blev de glade, og de priste Herrens ord; og alle, som var bestemt til evigt liv, kom til tro."

Paulus' Brev til Romerne 11:1-8,

"Jeg spørger nu: Har Gud da forkastet sit folk? Aldeles ikke! Jeg er jo selv israelit, af Abrahams slægt, af Benjamins stamme.

Gud har ikke forkastet sit folk, som han først har vedkendt sig. I ved jo, hvad Skriften siger i stykket om Elias, hvordan han træder frem for Gud og anklager Israel:

Herre, dine profeter har de dræbt, og dine andre har de revet ned; jeg er den eneste, der er tilbage, og mig stræber de efter livet. Men hvordan lyder guddomssvaret til ham? Jeg har stadig syv tusind mænd tilbage, der ikke har bøjet knæ for Ba'al.

Sådan er der også i vor tid blevet en rest tilbage, som er udvalgt af nåde.

Og er det ved nåde, er det ikke længere af gerninger; ellers ville nåden jo ikke længere være nåde.

Hvad kan vi da slutte heraf? At det, som Israel stræber efter, har det ikke opnået, men de udvalgte har opnået det. De andre blev forhærdet

(Som der står skrevet: Gud har givet dem en søvnens ånd, øjne, som ikke ser, og ører, som ikke hører,) indtil den dag i dag."

Paulus' Brev til Romerne 11:25-29,

"Brødre, for at I ikke skal stole på jeres egen klogskab, vil jeg have, at I skal kende denne hemmelighed: Der hviler forhærdelse over en del af Israel, indtil hedningerne fuldtalligt kommer ind;

Så skal hele Israel frelses - som der står skrevet: Befrieren skal komme fra Zion, han fjerner ugudelighed fra Jakob.

Dette er min pagt med dem, når jeg tager deres synder bort.

I forhold til evangeliet er de fjender, og det er de for jeres skyld; men i forhold til udvælgelsen er de elskede, og det er de for fædrenes skyld." For sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke.

Disse syv kirker beliggende i Lilleasien indeholdt visse karakteristika i dem, på den gamle dato, som blev den modne frugt af senere tidsaldre. Hvad der kun var frøplanter derude, kom senere ud i en moden høst, selv som Jesus sagde:

"For gør man sådan med det grønne træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?" Lukasevangeliet 23:31.

Budskabet til den Efesiske Kirketid

Johannes' Åbenbaring 2:1-7

"Skriv til englen for menigheden i Efesos: Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd, han, som vandrer mellem de syv guldlysestager:

Jeg kender dine gerninger og din møje og udholdenhed og véd, at du ikke kan døje de onde, og at du har prøvet dem, der påstår at være apostle, men ikke er det, og har fundet, at de lyver.

Du har udholdenhed og har døjet meget på grund af mit navn og er ikke blevet træt. Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed.

Husk derfor på, hvorfra du er faldet, og omvend dig, og gør de gerninger, du først gjorde; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis ikke du omvender dig.

Men det fortrin har du, at du hader nikolaiternes gerninger, som jeg også hader.

Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne. Den, der sejrer, vil jeg give at spise af livets træ, som står i Guds paradis."

Budbringeren

Sendebuddet (englen) til menigheden i Efesos var apostlen Paulus. At han var budbringeren til den første tidsalder af hedningetiden kan ikke benægtes. Selvom Peter fik autoriteten til at åbne dørene for hedningerne, blev den givet til Paulus som deres apostel og profet. Han var Profeten - Budbringer til hedningerne. Hans profetiske tjeneste, hvorved han modtog den fulde åbenbaring af Ordet for hedningerne, bekræftede ham som deres apostoliske budbringer. Dette var de andre apostle i Jerusalem enige om. Paulus Brev til Galaterne 1:12-19,

"Jeg har heller ikke modtaget eller lært det af et menneske, men ved en åbenbaring af Jesus Kristus.

I har jo hørt om, hvordan jeg tidligere levede i jødedommen, at jeg til overmål forfulgte Guds kirke og ville udrydde den.

Jeg gik videre i jødedommen end mange jævnaldrende i mit folk og brændte mere af iver for mine fædrene overleveringer.

Men da Gud, der havde udset mig fra moders liv og kaldet mig ved sin nåde,

Besluttede at åbenbare sin søn for mig, for at jeg skulle forkynde evangeliet om ham blandt hedningerne, rådførte jeg mig ikke først med nogen af kød og blod,

Og jeg drog heller ikke op til Jerusalem til dem, der var apostle før mig, men drog til Arabien og vendte siden tilbage til Damaskus.

Dernæst, efter tre års forløb, drog jeg op til Jerusalem for at træffe Kefas, og jeg blev hos ham i fjorten dage;

men andre af apostlene så jeg ikke, kun Jakob, Herrens bror."

Paulus' Brev til Galaterne 2:2,

"Jeg rejste derop på grund af en åbenbaring, og jeg forelagde for dem, men særskilt for de ansete, det evangelium, jeg prædiker blandt hedningerne, så jeg ikke skulle løbe eller have løbet forgæves."

Paulus' Brev til Galaterne 2:6-9,

"Men af disse som så' ud til at være noget, (hvad de nu end var, det betyder ikke noget for mig: Gud accepterer ingen mands person:) for de som så' ud til at være noget i overvejelse tilføjede intet til mig:

Men omvendt, da de så' at de omskårnes evangelie var betroet til mig, som de omskårnes evangelie var til Peter;

(For han der udvirkede effektivt i Peter til de omskårnes apostelskab, den samme var mægtig i mig imod Hedningerne:)

Og da Jacob, Kefas, og Johannes, som så' ud til at være søjlerne, forstod nåden som var givet til mig, gav de mig og Barnabas højre hånd som tegn på fællesskab; så vi skulle gå til hedningerne, og de til de omskårne."

Paulus' Brev til Romerne 11:13,

"Men til jer hedninger vil jeg sige: Jeg sætter netop min tjeneste som hedningeapostel

højt."

Paulus grundlagde kirken i Efesos omkring midten af det første århundrede. Dette gør os i stand til at sætte datoen for begyndelsen af den Efesiske kirketid; omkring 53 e.Kr.

Hans måde at tjene på satte det mønster, som alle fremtidige budbringere skulle stræbe efter, og sætter faktisk mønsteret for enhver sand Guds tjener, selvom han ikke ville nå sådanne højder i det profetiske rige, som Paulus gjorde. Paulus' tjeneste havde en trefoldig kvalitet og var som følger:

Først og fremmest var Paulus absolut tro mod Ordet. Han afveg aldrig fra det, uanset hvad det kostede. Paulus' Brev til Galaterne 1:8-9,

"Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer et andet evangelium end det, vi har forkyndt jer, forbandet være han.

Som vi allerede har sagt, siger jeg nu igen: Hvis nogen forkynder jer et andet evangelium end det, I tog imod, forbandet være han."

Paulus' Brev til Galaterne 2:11,14,

"Men da Kefas kom til Antiokia, trådte jeg op imod ham ansigt til ansigt, for han havde dømt sig selv.

"Men da jeg så, at de ikke gik lige fremad efter evangeliets sandhed, sagde jeg til Kefas i alles påhør: Når du, der er jøde, lever som hedning og ikke som jøde, hvordan kan du så tvinge hedningerne til at leve som jøder?"

Paulus' Første Brev til Korintherne 14:36-37,

"Eller er det fra jer, Guds ord er udgået, eller er det kun jer, det er nået til?"

Hvis nogen mener, at han er profet eller har en åndsgave, skal han vide, at det, jeg skriver til jer, er et bud fra Herren."

Læg mærke til, at Paulus var uorganiseret, men åndsledet, som da Gud fik Moses til at føre Israel ud af Ægypten. Jerusalem's råd sendte aldrig Paulus ud, og det havde heller ikke nogen magt eller jurisdiktion over ham. Gud, og Gud alene, var det, der sendte og ledede. Paulus var ikke af mennesker, men af Gud. Paulus' Brev til Galaterne 1:1,

"Fra Paulus, apostel, ikke fra mennesker, ikke udsendt af et menneske, men af Jesus Kristus og Gud Fader, som oprejste ham fra de døde,"

Paulus' Brev til Galaterne 2:3-5,

"Men ikke engang Titus, der var med mig, og som er græker, blev tvunget til at lade sig omskære;

Det krævede ellers nogle indsnegne falske brødre, som havde listet sig ind for at udspejle den frihed, vi har i Kristus Jesus, og for at trælbinde os.

Men dem gav vi ikke et øjeblik efter for og bøjede os ikke; for vi ville, at evangeliets sandhed skulle blive hos jer."

For det andet var hans tjeneste i Åndens kraft og demonstrerede derved det talte og skrevne Ord. Paulus' Første Brev til Korintherne 2:1-5,

"Og da jeg kom til jer, brødre, forkyndte jeg ikke Guds hemmelighed for jer med fremragende talekunst eller visdom,

For jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet.

Jeg optrådte hos jer i svaghed og med megen frygt og bæven,

Og min tale og min prædiken blev ikke fremført med overtalende visdomsord, men med Ånd og kraft som bevis,

For at jeres tro ikke skulle afhænge af menneskers visdom, men af Guds kraft."

Apostlenes Gerninger 14:8-10,

"I Lystra sad der en mand, som ikke kunne bruge sine ben; han var lam fra moders liv og havde aldrig kunnet gå.

Denne mand lyttede, når Paulus talte. Paulus så fast på ham, og da han så, at manden havde tro til at blive frelst,

Sagde han med høj røst: Rejs dig og stå på dine ben! Da sprang han op og kunne gå."

Apostlenes Gerninger 20:9-12,

"I vinduet sad en ung mand, der hed Eutykos. Da Paulus talte så længe, faldt han i søvn, og overmandet af søvnen styrtede han ned fra anden sal. Da man løftede ham op, var han død.

Men Paulus gik ned, kastede sig over ham, tog om ham og sagde: »Ingen larm og klage! For der er liv i ham.«

Så gik Paulus op igen, brød brødet og spiste og talte længe, lige til det blev lyst. Derpå tog han af sted.

Den unge mand bragte de hjem i live; og de blev ikke så lidt trøstet."

Apostlenes Gerninger 28:7-9,

" I nærheden af det sted havde øens fornemste mand, der hed Publius, en gård. Han tog venligt imod os, og vi var hans gæster i tre dage.

Publius' far lå syg, plaget af feber og dysenteri. Paulus gik ind til ham, lagde hænderne på ham og bad og helbredte ham.

Efter dette kom også de andre syge på øen og blev helbredt."

Paulus' Andet Brev til Korintherne 12:12,

"Tegnene på, at jeg er apostel, er gjort hos jer med al udholdenhed, både ved tegn og undere og mægtige gerninger."

For det tredje havde han den åbenlyse frugt af sin gudgivne tjeneste. Paulus' Andet Brev til Korintherne 12:11,

"Så har jeg da været vanvittig. I tvang mig til det. Det var jo jer, der skulle have anbefalet mig, for jeg står ikke tilbage for disse overapostle, selv om jeg ikke er noget. "

Paulus' Første Brev til Korintherne 9:2,

"Hvis jeg ikke er apostel for andre, er jeg det i hvert fald for jer. I er jo seglet på mit apostelkald i Herren."

Paulus' Andet Brev til Korintherne 11:2,

"For jeg er jaloux over dig med gudfrygtig nidkærhed, for jeg har forlovet dig med én mand, for at jeg kan fremstille dig som en ren jomfru for Kristus."

Paulus havde været midlet til at bringe skarer af hedningefår ind; han gav dem mad og tog sig af dem, indtil de bar retfærdig frugt og var beredt til at møde Herren som en del af den hedenske brud.

På tidspunktet for afgangens af Åbenbaringen var Paulus ifølge traditionen allerede død som martyr, men Johannes fortsatte i hans sted nøjagtigt som Paulus havde gjort i de dage af sin tjeneste. Paulus' død, før åbenbaringen blev givet, annullerer slet ikke det faktum, at han var budbringeren til den Efesiske kirketid, for budbringeren til enhver tidsalder, uanset hvornår han dukker op eller går, er den, der påvirker det alder for Gud ved hjælp af en Ord-manifesteret tjeneste. Paul var den mand.

Byen Efesos

Byen Efesos var en af de tre største byer i Asien. Det blev ofte kaldt den tredje by i kristen tro, med Jerusalem først og Antiokia for det andet. Det var en meget rig by. Regeringen var romersk, men sproget var græsk. Historikere mener, at Johannes, Maria, Peter, Andreas og Philip blev alle begravet i denne smukke by. Paulus, som grundlagde den sande tro i denne by, præstede her kun omkring tre år; men da han var fraværende fra flokken, var han bestandig, bedende, opmærksom på dem. Timotheus var dens første biskop. Paulus' Første Brev til Timoteus 1:1-3,

" Fra Paulus, Kristi Jesu apostel efter befaling fra Gud, vor frelser, og Kristus Jesus, vort håb.

Til Timotheus, mit ægte barn i troen: Nåde og barmhjertighed og fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre!

Da jeg rejste til Makedonien, bad jeg dig blive i Efesos, for at du skulle påbyde visse folk, at de ikke må føre vranglære."

Selve navnet, Efesos, har en mærkelig sammensat betydning, "Sigtet på" og "Afslappet". De høje forhåbninger i denne tidsalder, der var begyndt med Åndens fylde, "Guds dybde", hvorved de sigtede mod Guds høje kald, begyndte at vige for en mindre vagtsom holdning. En mindre ivrig efterfølgelse af Jesus Kristus begyndte at manifestere sig selv som et varsel om, at i fremtidens tidsaldre ville det fysiske køretøj kaldet kirken synke ned til det forfærdelige ved "Satans dybde". Den var blevet afslappet og drev. Allerede alderen var på vej tilbage. Den havde forladt sin første kærlighed. Det lille frø, der blev plantet i den Efesiske tidsalder, ville en dag vokse i vildfarelsens ånd, indtil alle luftens beskidte fugle ville gøre ophold i dens grene. Så udstødende for menneskeligt ræsonnement ville den lille plante vise sig for den nye Eva (den nye kirke), at hun igen ville blive bedraget af Satan. Den Efesiske tidsalder havde givet hende muligheden for Guds bedste, og i et stykke tid sejrede hun og slappede derefter af, og i det ubevogtede øjeblik plantede Satan frøet til fuldstændig ødelæggelse.

Selve religionen i Efesos udskriver perfekt denne første menighedstid og sætter sans for de kommende tider. For det første rummede det storslåede Diana-tempel, der var bygget i så mange år, i dets hellige hof det mest glansløse og diskrete billede af Diana, man kunne forestille sig. Hun var fuldstændig ulig alle andre af hendes billeder i de andre templer dedikeret til hende. Hun var simpelthen en næsten uformelig kvindeskikkelse, der til sidst sank ned i den træblok, hvorfra hun var skåret ud. Og hendes to arme var dannet af to simple jernstænger. Hvor perfekt skildrer dette antikrists ånd løst i den første tidsalder. Der blev han løsnet midt iblandt folket, og dog tog han ingen form til at skræmme folket. Alligevel viste de to arme af jernstænger, at det var hans hensigt at knuse Guds værk, da han gjorde sit indtog. Og ingen så ud til at bemærke ham eller hvad han lavede. Men en dag ville de mærke, når med disse arme af jern blev hans gerninger til doktrin, og hans doktrin blev et imperiums lov.

Rækkefølgen af tempeltjeneste er også meget afslørende. Der var først og fremmest præster, der var eunukker. Dette sterile præstedømme forkyndte steriliteten af et folk, der ville fordrive fra Ordet, for et folk, der hævder at kende Gud uden for Ordet, er lige så ufrugtbar af liv, som en steril eunuk

er. For det andet havde templet inden for sine rammer de jomfruelige præstinder, som udførte templets religiøse handlinger. Dette viste den dag, at ceremoni og form, ritualer og værker ville tage Helligåndens plads og ikke længere ville fylde Guds tempel. Over dem alle stod ypperstepræsten, en mand med politisk magt og offentlig indflydelse, og skildrede det, der allerede var i gang, men ikke alt for manifesteret, dvs. kirken ville snart blive overgivet til ledelsen af mennesker med menneskets planer og menneskets ambitioner. og "dette siger Helligånden" ville ikke længere være en levende realitet. Og under dem alle var tempelslaverne, som ikke havde andet valg end lydighed mod det religiøse hierarki. Hvad kan dette betyde, hvis den dag ville komme, hvor de besatte præster ved politisk manøvrering, statshjælp og erstatning af trosbekendelser, dogmer og menneskelig ledelse med Ord og Ånd ville gøre lægfolk til slaver, mens lederne svælgede i dårligt erhvervet rigdom og nød deres beskidte fornøjelser, og de stakkels mennesker, som skulle tjenes efter Gud, blev nu tjenere.

Jesus, Hans Sendebud og Kirker

Johannes' Åbenbaring 2:1,

"... Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd, han, som vandrer mellem de syv guldlysestager."

Det er Ham, om hvem der siges: Denne samme Jesus er BÅDE Herre og Kristus.' Der er Han, den Eneste Herre Gud Almægtige, og ved siden af Ham er der ingen anden. Der er Han, Frelseren ("... frelsen kommer fra Herren", Jonas' Bog 2:10) vandrer midt i kirkerne gennem de syv tidsaldre. Hvad Han var i den første tidsalder, er Han i alle tider. For enhver troende er Han Jesus Kristus den samme, i går og i dag, og for evigt. Hvad Han gjorde engang, gør Han stadig og vil blive ved med at gøre.

Nu vil du bemærke, at Jesus går alene midt i Sine kirker. Der er ingen anden med Ham. Det kan der sandelig heller ikke være, for Han alene udvirkede hendes frelse, og efter at have købt hende med Sit eget blod, ejer Han hende. Han er hendes Herre og Mester. Hun giver Ham al æren, og den ære vil Han ikke dele med en anden. Der er ingen pave med Ham. Der er ingen ærkebiskop med Ham. Maria, moderen til Hans jordiske legeme, er ikke sammen med Ham. Han taler ikke og vender Sig til en Fader, for han er Faderen. Han vender Sig ikke for at give ordre til en Helligånd, for Han er Gud, evig Ånd, og det er Hans liv, der flyder og pulserer i kirken, der giver hendes liv, og uden Ham ville der ikke være noget liv. Frelsen kommer fra Herren.

Der var ingen med Ham, da han trampede den voldsomme vrede fra den brændende ovn. Det var ikke en anden, men HAM, der hang på korset og gav Sit blod. Han er vores tros iværksætter og fuldender. Han er Alfa og Omega for vores frelse. Vi er forlovet med Ham og ikke en anden. Vi tilhører ikke kirken. Vi tilhører Ham. Hans ord er lov. Trosbekendelser, dogmer, vedtægter og forfatninger har ingen effekt på os.

Ja, det er ALENE Jesus, der går midt i kirkerne. Det er Gud i hende, villig og gør af Hans velbehag. Glem det aldrig. Du har kun ét forhold til Gud, og Gud har kun ét forhold til dig - det er JESUS, og JESUS ALENE.

Der er Han med de syv stjerner i Sin højre hånd. Højre hånd eller arm betegner Guds magt og autoritet. Salmernes Bog 44:4,

"De tog ikke landet i eje med sværd; det var ikke deres arm, der gav sejr, men din højre hånd, din arm og lyset fra dit ansigt, for du holdt af dem."

I magtens højre hånd er syv stjerner, som ifølge Johannes' Åbenbaring 1:20 er de syv kirkelige budbringere. Dette betyder, at selve Guds magt og autoritet ligger bag Hans sendebud til enhver tid. De går frem i Helligåndens ild og kraft med Ordet. De er stjerner, fordi de reflekterer lys. Det lys, de reflekterer, er Hans lys. De har ikke deres eget lys. De tænder ikke deres egne ild, så mennesker kan gå i lyset af deres gnister. Esajas' Bog 50:11. Det er nat, for det er, når stjernerne kommer frem. Det er syndens mørke nat, for alle (selv hele verden) har syndet og mangler konstant Guds herlighed. Paulus' Brev til Romerne 3:23.

Disse syv budbringere gør Gud kendt for folket. Den, der modtager dem, modtager Ham, der har sendt dem. Johannesevangeliet 13:20. De taler og handler efter Hans autoritet. Han står bag dem med al guddommens kraft. Matthæusevangeliet 28:18-20,

"Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: Mig er givet al magt i himlen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

Og i det i lær dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, JEG ER MED JER ALLE DAGE indtil verdens ende (tidernes fuldbyrdelse)."

Så der er de, fulde af Helligånden og tro, i ild med Guds ild og holder Sandhedens Ord frem, og der står Han for at støtte dem. Og tænk på det, ingen troende i nogen alder behøver at råbe i sit hjerte: "Åh, at jeg kunne have været tilbage der i den første tidsalder, da apostlene første gang blev sendt ud." Der er INGEN grund til at se tilbage. KIG OP! Se Ham, som selv nu vandrer midt i kirkerne gennem alle tidsaldre. Se Ham, Som er den samme i går og i dag og for evig tid; og Som aldrig ændrer sig hverken i essens eller i Hans veje. Hvor to eller tre er samlet i Hans Navn, dér er Han i deres midte! Og ikke kun i deres midte som en selvtillfreds tilskuere eller som en optegnende engel; men der står Han og udtrykker præcis, hvad Han er - Livet og Opretholder og Giver af alle gode gaver til kirken. Halleluja!

"Hvem går midt imellem de syv gyldne lysestager." Hvor meningsfulde er disse ord, når de ses i lyset af Skriften, som beskriver Ham som "Kristus, som er vores liv". For Kristus er i sandhed kirkens liv. Hun har ikke noget andet liv. Uden Ham er hun simpelthen et religiøst samfund, en klub, en meningsløs forsamling af mennesker. Ligesom et lig med juveler og påklædning stadig er et lig, så er kirken, uanset hvad hendes programmer og hendes nådige indsats kan opnå, uden Kristus også et lig. Men med Ham i sin midte, med Ham, der motiverer hende, bliver hun til forundring over alt "Hans legeme, fylden af Ham, der fylder alt i alle." Og netop denne time går Han midt i den sidste tids gyldne lysestage. Hvad Han var, da Han vandrede i den første tidsalder, er

Han selv nu i denne sidste tidsalder. Jesus Kristus den SAMME, I GÅR og I DAG, og FOR EVIG TID.

"Syv gyldne lysestager." I Anden Mosebog 25:31 står der:

"Du skal lave en lysestage af rent guld; som udhamret arbejde skal lysestagen laves, både dens fod og selve stagen; dens bægre, vulster og blomster skal gå i ét med den."

Jesu Kristi sande kirke, bruden, sammenlignes med RENT guld. Hendes retfærdighed er HANS retfærdighed. Hendes egenskaber er HANS egne herlige egenskaber. Hendes identitet findes i Ham. Hvad Han er, skal hun reflektere. Hvad Han har, skal hun manifestere. Der er ingen fejl i hende. Hun er helt herlig indeni og udenfor. Fra begyndelsen til slutningen er hun sin Herres værk, og alle hans gerninger er fuldkomne. Faktisk opsummeres og manifesteres Guds evige visdom og hensigt i hende. Hvordan kan man fatte det? Hvordan kan man forstå det? Selvom vi ikke kan gøre det, kan vi acceptere det ved tro, for Gud har talt det.

Men lysestagen er ikke kun af guld, den er af SLÅET guld. Håndlavet af banket guld, ifølge hendes skitseplan, som Ånden havde givet. Uden for hendes Herre og Mester, Jesus Kristus, blev et folk nogensinde så slået og rensat som Jesu Kristi brud? Sikkert fylder hun de lidelser, som Kristus har efterladt sig. Hendes varer er ødelagt. Hendes liv er i fare. Hun regnes som får til slagtning. Hun bliver dræbt hele dagen lang. Hun lider meget, men i det hele gengælder hun ikke, og hun får heller ikke andre til at lide. Evangeliet værdig er denne dejlige Kristi brud. Og som guld er formbart, hvorimod messing vil

bryde med slag, vil dette Guds guld bære sine lidelser for Herren, ikke bøjet, ikke knækket, ikke ødelagt, men formet som en ting af skønhed og glæde for evigt ved prøvelser og test af dette liv.

Kristus Priser Sine Egne

Johannes' Åbenbaring 2:2-3,

"Jeg kender dine gerninger og din møje og udholdenhed og véd, at du ikke kan døje de onde, og at du har prøvet dem, der påstår at være apostle, men ikke er det, og har fundet, at de lyver.

Du har udholdenhed og har døjet meget på grund af mit navn og er ikke blevet træt."

Hvor smukt priser og roser Frelseren Sine børn. Han tager fuldt hensyn til deres fine åndelige holdninger og adfærd. Han ved, at der er svaghed blandt dem, men endnu råber Han ikke imod det. Er det ikke ligesom Herren? Han ved, hvordan man opmuntrer os i de rigtige sager og afskrækker os i de forkerte sager. Vi kunne alle lære en god lektie lige her i at drive kirken og vores familier. Og endnu bedre, vi kunne alle lære en god lektie i, at Gud behandler hver enkelt af os på præcis denne måde. Vær aldrig modløs, Guds Hellige, for Gud er ikke ugudelig til at glemme dit kærlighedsarbejde. Hvad vi end gør, selv at give en kop koldt vand til nogen, har en belønning og velsignelse fra Herren.

"Jeg kender dine gerninger, og din møje og udholdenhed." Mens Han vandrer midt i sin kirke, er Han opmærksom på sit folks lidelser, og Han bekymrer sig. Som det var i fangenskabets dage i Ægypten, da Han hørte deres råb, hører Han, der aldrig forandrer sig, stadig de undertrykkes råb, mens Han går blandt dem. Selve ordet møje betyder træthed gennem undertrykkelse. Guds folk arbejder ikke kun for Ham i et kærlighedsarbejde, men de lider for Ham med glæde. De er tålmodige med at bære åget. Denne første tidsalder led stor forfølgelse. Det måtte arbejde hårdt for at forkynde evangeliet og udgyde sandheden. Deres høje kald i livet var at tjene Gud, og da deres håb i livet blev svækket, var de tålmodige og overgav alt til Ham, som havde lovet en varig belønning i himlen for det, de havde opgivet for Ham på jorden.

Jeg synes, vi burde stoppe her og forholde os til tanken om, at Guds folk altid har været og altid vil blive forfulgt. Du ved, at Første Mosebog er begyndelsens bog, og det, du finder, der startede der, vil fortsætte lige gennem Johannes' åbenbaring og aldrig ændre sig. Der ser vi, at Kain forfulgte og dræbte Abel, fordi han var Gud kær. Så ser vi et perfekt billede i Abrahams kødets søn, Ismael, som plagede og bekæmpede løftets søn, Isak. Og der var Esau, som hadede Jakob og ville have slået ham ihjel, hvis Gud ikke havde blandet sig. I Det Nye Testamente finder vi Judas, der forråder Jesus, mens de religiøse ordener i det første århundrede forsøgte at ødelægge de tidlige troende. Denne verdens børn, styret af djævelen, hader Guds børn, som er styret af Ånden.

Uanset hvor retfærdig og retskaffen en kristen er over for offentligheden, og hvor nådig han er mod sine medmennesker, idet han ikke gør andet end godt, så lad ham bekende Kristus som sin Frelser og anerkende virkningen af Helligåndens gaver i tunger, profeti, helbredelse og mirakler, og han vil blive fordømt. Denne verdens ånd hader Guds Ånd, og fordi den ikke kan overvinde Herrens Ånd, forsøger den at ødelægge det kar, hvori Sandhedens Ånd bor.

Forfølgelse og prøvelser er en naturlig, normal del af det kristne liv. Der er kun én ting, du kan gøre ved dem. Overgiv dem alle til Gud, døm ikke, og overlad deres endelige gerninger og endelige dom til Ham.

"Du ikke kan døje de onde, og at du har prøvet dem, der påstår at være apostle, men ikke er det, og har fundet, at de lyver." Disse Efesere troede på, at Guds folk burde være helligt. Ifølge dette vers tog de skridt til at holde legemet usyret fra synd. Mest åbenlyst var frafaldet allerede begyndt. Synden var kommet ind i kirken. Men de var lydige mod Paulus' ord, da han sagde, at de skulle fjerne de ugudelige fra deres midte. De var et adskilt folk. De var kommet ud af verden, og nu ville de ikke lade verden komme ind blandt dem. De ville ikke finde sig i synd i kirken. Hellighed var ikke en sætning hos dem eller en talemåde; det var en livsstil.

"Du har prøvet dem, der påstår at være apostle, men ikke er det, og har fundet, at de lyver." Hold da op, det er en ligefrem udtalelse. "Du har prøvet dem, der påstår at være apostle." Er det ikke overmodigt? Hvilken ret har et folk til at prøve dem, der kalder sig apostle? Og hvordan prøver de dem? Åh, jeg elsker det her. Her er det i Paulus' Brev til Galaterne 1:8,

"Men om så vi selv eller en engel fra himlen forkyndte jer et andet evangelium end det, vi (allerede) har forkyndt jer, forbandet være han."

Det var apostlene, der bragte det oprindelige Ord til folket. Det originale ord kunne ikke ændre sig, ikke engang en prik eller streg af det. Paulus vidste, at det var Gud, der havde talt til ham, så han sagde: "Selvom jeg kommer og prøver at give en anden åbenbaring, prøver at lave en lille ændring i det,

jeg oprindeligt gav, lad mig være forbandet." Ser du, Paulus vidste, at den første åbenbaring var korrekt. Gud kan ikke give en første åbenbaring, derefter en anden åbenbaring. Hvis Han gjorde det, ville Han ændre mening. Han kan give en åbenbaring og så føje til den, som Han gjorde i Edens have, da Han lovede sæden til kvinden, og så senere udpegede, at sæden skulle komme gennem Abraham, og så senere sagde, at den ville komme af samme blodlinjer i David. Men det var den samme åbenbaring. Det gav kun folket mere information for at hjælpe dem med at modtage og forstå det. Men Guds Ord kan ikke ændre sig. Frøet kom nøjagtigt som afsløret. Halleluja. Og se, hvad de falske apostle gjorde. De kom med deres eget ord. Disse Efesere kendte det Ord, som Paulus havde lært det. De var fulde af Helligånden ved Paulus' håndspåleggelse. De så de falske apostle i øjnene og sagde: "I siger ikke, hvad Paulus sagde. Du er derfor falsk." Åh, det sætter mit hjerte i brand. Vend tilbage til Ordet! Det er ikke dig, der virkelig prøver apostlen, profeten og læreren, DET ER ORDET, DER PRØVER DEM. En af disse dage vil der komme en profet til den Laodikeiske kirketid, og du vil vide, om han er den rigtige, der er sendt fra Gud eller ej. Ja, det vil du, for hvis han er af Gud, VIL HAN VÆRE I DET ORD NØJAGTIG SOM GUD GAV DET TIL PAULUS. HAN VIL IKKE AFVIKKE FRA DET ORD ET ØJEBLIKKE, IKKE MED EN STREG. I den sidste tidsalder, hvor der vil dukke mange falske profeter op, vent og se, hvordan de bliver ved med at fortælle dig, at hvis du ikke tror på dem, og hvad de siger, vil du blive fortabt; men når den SIDSTE DAG-PROFET kommer på banen, hvis han virkelig er den profet, vil han råbe: "Gå tilbage til Ordet, ellers er du fortabt." Han vil ikke bygge på en privat åbenbaring eller fortolkning, men på Ordet. Amen og amen!

Disse falske apostle er de grusomme ulve, som Paulus talte om. Han sagde: "Når jeg er gået, vil de forsøge at komme og kræve samme åbenbaring; men deres formål er ikke at hjælpe dig, men at ødelægge dig." Apostlenes Gerninger 20:27-32

" For jeg har ikke fortiet noget, men har forkyndt jer alt, hvad der er Guds vilje.

Tag vare på jer selv og på hele hjorden; i den har Helligånden sat jer som tilsynsmænd, for at I kan være hyrder for Guds kirke, som han har vundet sig med sit eget blod.

Jeg ved, at når jeg er borte, vil der komme glubske ulve til jer, og de vil ikke skåne hjorden.

Ja, blandt jer selv vil der stå mænd frem og tale falsk (deres egne ord og ideer, ikke Guds) for at få disciplene med sig.

Derfor skal I være på vagt. Og husk på, at jeg gennem tre år uophørligt, nat og dag, har vejledt hver enkelt under tårer.

Nu overgiver jeg jer til Gud og til hans nådes ord, som formår at opbygge og at give arven til alle dem, der er helliget."

Johannes kendte også til dem, for han sagde i Johannes' Første Brev 4:1:

"... for der er (allerede) gået mange falske profeter ud i verden."

Den antikristelige ånd infiltrerede allerede kirken, og den gjorde det ved at gå imod Ordet. Derfor er det her, det hele startede. Lige her i den første kirketid. De nægtede allerede Ordet og opstillede af deres egne trosbekendelser og filosofier i stedet for Ordet. Det er antikrist, for Jesus er Ordet. At være anti-Ord er at være anti-Jesus. At være anti-Ord er at være antikrist, fordi Ånden og Ordet er ÉT. Hvis du er anti-Ord, bliver du nødt til at være antikrist. OG HVIS DET STARTEDE I DEN FØRSTE KIRKE SKAL DEN VOKSE TIL ENDEN, NÅR DET TAGER OVER. Og det er præcis, hvad du vil se, når vi gennemgår alle aldre. Det starter meget småt i den Efesiske tidsalder, og det vokser i hver tidsalder, indtil anti-Ordet, antikrist systemet overtager fuldstændigt, og Ordets ufejlbarlighed afvises af den falske kirkes falske apostle.

Nu er det let at få et forkert indtryk af, hvad vi taler om, fordi jeg gør det her så stærkt. Det kunne lyde for dig, som om denne anti-Ord, antikrist ånd, er en fuldstændig fornægtelse af Ordet, en fornægtelse af Bibelen, der kulminerer med dens afvisning. Nej Herre. Det er det ikke. Hvad det er, er Johannes' Åbenbaringen 22:18-19,

"Jeg vidner for enhver, der hører profetordene i denne bog: Føjer nogen noget til dem, vil Gud tilføje ham de plager, der er skrevet om i denne bog,

Og trækker nogen noget fra ordene i denne profetiske bog, vil Gud fratage ham hans del i livets træ og i den hellige by, som der er skrevet om i denne bog."

Det er ændringen af blot ET ord ved at fjerne eller tilføje det. Det er Satans originale trick i Edens Have. Han tilføjede bare et lille ord til det, Gud havde sagt. Det gjorde det. Det bragte død og ødelæggelse. Og i Efesos var det bare det samme. Bare et ord tilføjet, bare et ord taget væk, og anti-Ordet, antikrist-ånden begyndte at blomstre.

Forstod du det nu? Der er de tvillinger igen. Der er de to træer igen, der vokser side om side i den samme jord, får den samme næring, drikker i den samme regn og nyder godt af den samme sol. Men de kommer fra FORSKELLIGE frø. Et træ er FOR Guds Ord, præcis som Gud gav det, og elsker og adlyder det. Det andet træ er fra frøet, der er imod Guds Ord og ændrer det, hvor det vil. Det erstatter dets egne trosbekendelser og dogmer med det levende sande Ord, præcis som Kain gjorde, der endte med at dræbe Abel. Men frygt ikke lille hjord. Bliv ved Ordet. Hold det Ord mellem dig og djævelen. Det gjorde Eva ikke, og hun fejlede. Og når kirken svigter Ordet, går hun ind i dybet af Satans mørke.

"Du har udholdenhed og har døjet meget på grund af mit navn og er ikke blevet træt." Dette er omtrent det samme som blev sagt i vers to. Men i vers to var arbejdet, møje og tålmodigheden fra at beskytte det hellige Ord, som var overgivet til dem. Hvordan de holdt modstanderne væk. Hvilken

ære de var for Paul. Men i dette vers er deres forfølgelser og prøvelser og tålmodighed over Jesus velsignede Navn.

Du ved, at det slet ikke er mærkeligt, for det er Ordet og Navnet, der bringer fjenden strømmende efter os som en oversvømmelse. Det mægtige Ord, som blev manifesteret i helbredelser, tegn, undere og andre demonstrationer, fik farisæerne til at skribe om de sande troendes død. Og nu bliver det Navn, hadet og foragtet af jøderne, hånet af de kultiverede, mens de lo og troede, at nogen kunne være så tåbelige at tro på en mand, der døde og opstod igen og nu sidder i himlen. Så her var de religiøse forfølgere, jøderne, og forbandede denne Jesus, som for dem var en falsk Messias; og her var de andre, der lo af glæde og hånede sarkastisk over Navnet på en ny gud, som for dem slet ikke var en gud.

Nu er her noget andet, der startede i den tidsalder og vil fortsætte helt ned gennem tiderne, blive dybere og mørkere. Det vil sige, at folk afviste det Navn. Det var ikke den sande Efesiske kirke, der gjorde det. Nej herre. Det var de falske apostle. Det var den fremmede, der forsøgte at komme ind og besmitte de troende. Efeserne kendte dette navn og elskede det. Husk oprindelsen af den Efesiske kirke. En lille gruppe mennesker, som ledte efter Messias, hørte, at en profet, der kaldte sig Messias' forløber, var dukket op i Palæstinas ørken og døbte folk til omvendelse fra synd. Disse modtog altså Johannes' dåb. Men da Paulus kom til dem, viste han dem, at profeten var død, at Jesus var kommet og opfyldt sit liv som et offer for synd, og at NU var Helligånden kommet og ville gå ind og fylde alle de sande troende på Jesus, Messias. Da de hørte dette, BLEV DE DØBET I HERREN JESU NAVN, og da Paulus havde lagt hænderne på dem, blev de alle fyldt med Helligånden. De vidste, hvad det var at adlyde Ordet, at blive døbt i Hans Navn (Herre Jesus Kristus), og på den måde vidste de, at de ville blive fyldt med Helligånden. Man kunne ikke få de mennesker til at ændre sig. De kendte sandheden. Apostlenes Gerninger. 19:1-7.

De kendte kraften i dette Navn. De så, at Navnet var så magtfuldt, at selv forklæder taget fra Paulus' legeme og sendt i Jesu Navn til lidende mennesker kunne befri de syge fra alle mulige sygdomme og uddrive onde ånder. Det Navn udførte så åbenlyst vidunderligt, at fordømte jøder i Efesos forsøgte at bruge det til at uddrive djævlene. Apostlenes Gerninger 19:11-17,

"Gud lod usædvanlige undergerninger ske ved Paulus' hænder.

Ja, man bragte ligefrem tørklæder eller bæltter, som Paulus havde båret, hen til de syge; og sygdommene forlod dem, og de onde ånder fór ud.

Også nogle af de omvandrende jødiske demonbesværgere forsøgte at nævne Herren Jesu navn over dem, der havde onde ånder.

De sagde: »Jeg besværges jer ved den Jesus, som Paulus forkynder!« Blandt dem, der gjorde det, var der syv sønner af en jødisk ypperstepræst Skeuas.

Men den onde ånd svarede dem: »Jesus kender jeg, og jeg ved, hvem Paulus er, men hvem er I?

Og manden med den onde ånd sprang på dem, overmandede dem alle og mishandlede dem sådan, at de nøgne og forslåede måtte flygte ud af huset.

Det rygtedes blandt alle, der boede i Efesos, både jøder og grækere, så alle blev grebet af frygt, og Herren Jesu navn blev lovprist."

De kendte det retfærdige liv, der fulgte med frembringelsen af dette Navn, for enhver, der nævner Herrens Navn, lad ham gå fra synden. Vær hellige, I, som bærer Herrens kar. Du må ikke bære Herren din Guds Navn forgæves. Disse Efesere var KRISTNE. De bar et Navn, og det Navn var Kristus, som var Guds Ånd i dem, og som var et af deres Herres trefoldige Navne.

"... og har døjet meget på grund af mit navn og er ikke blevet træt."

Disse troende arbejdede ikke for Paulus eller for en organisation. De var ikke forpligtet til programmer og institutioner, hvorved de opbyggede værdier. De arbejdede for Herren. De var Hans tjenere, ikke

organisationens bønder. De gik ikke i kirke om søndagen og talte om det Navn og glemte det så resten af ugen. De gav ikke kun deres læbers tjeneste til dette Navn. Nej herre. Det var deres liv, der blev givet.

Alt hvad de gjorde, gjorde de i det Navn. I det Navn handlede de, men hvis de ikke kunne handle i det Navn, så undlod de at handle. Disse var himmelsk placerede kristne, hvis adfærd var i Herren.

Men den falske vingruppe, der ønskede at forurene det Navn, hang som luskeulve i mørket og ventede på at komme ind og rive ned. Men de hellige bestod prøven og holdt Ordet og Navnet.

Guds Klage

Johannes' Åbenbaring 2:4,

"Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed."

For at forstå dette må du indse, at Ånden ikke alene taler til de oprindelige hellige i Efesos. Dette budskab er til hele alderen, som varede omkring 120 år. Dens budskab er altså til alle generationerne i det tidsrum. Nu bliver historien ved med at gentage sig selv. I Israels generationer ser vi opvækkelse i én generation, kun for at se ilden falme i den næste. I den tredje generation kan gløder gløde lidt, men i den fjerde er der muligvis ingen spor af den oprindelige flamme. Så tænder Gud ilden igen, og samme proces gentages. Det er simpelthen manifestationen af sandheden, at Gud ikke har nogen børnebørn. Frelsen videregives ikke ved naturlig fødsel, ligesom der er sandhed i apostolisk arv. Det er ikke i Ordet. Du starter med troende, født på ny, og når den næste generation kommer, er de ikke længere bare almindelige kristne, men de har taget et konfessionelt navn og er nu baptister, metodister osv. Det er præcis, hvad de også er. De er ikke kristne. Du skal være født af Guds vilje, ikke menneskets vilje, for at blive frelst. Men disse mennesker kommer alle sammen nu ved menneskets vilje. Jeg siger ikke, at nogle af dem ikke er på rette spor med Gud. Ikke et øjeblik siger jeg det, men den oprindelige ild er slukket. De er ikke de samme længere.

Det inderlige ønske om at behage Gud, lidenskabens efter at kende Hans Ord, råbet om at række ud i Ånden, begynder alt sammen at falme, og i stedet for at kirken brænder med Guds ild, er den kølet af og blevet en smule formel. Det var, hvad der skete der tilbage med Efeserne. De blev lidt formelle. Overgivelsen til Gud var ved at dø ud, og folk var ikke for forsigtige med, hvad Gud tænkte om dem, da de begyndte at være forsigtige med, hvad verden tænkte om dem. Den anden generation, der kom, var ligesom Israel. De krævede, at en konge skulle være som de andre nationer. Da de gjorde det, forkastede de Gud. Men de gjorde det alligevel. Det er kirkens historie. Når den tænker mere på at tilpasse sig verden i stedet for at tilpasse sig Gud, er det ikke længe, før du ser dem holde op med at gøre ting, de plejede at gøre, og begynde at gøre ting, de ikke ville gøre i starten. De ændrer deres måde at klæde sig på, deres holdninger og deres adfærd. De bliver slappe. Det er, hvad "Efesos" betyder: afslappet - medtaget.

Den cyklus af opvækkelse og død har aldrig slået fejl. Alt du skal gøre er at huske Guds sidste træk i Ånden, da mænd og kvinder klædte sig som kristne, gik i kirke, bad hele natten, tog på gadehjørner og ikke skammede sig over Åndens manifestationer. De forlod deres gamle døde kirker og tilbad i hjem eller gamle butikksbygninger. De havde virkeligheden. Men der gik ikke lang tid, før de begyndte at få penge nok til at bygge fine nye kirker. De sætter et kor i stedet for at synge for Gud for sig selv. De satte kjoler på koret. De organiserede en bevægelse og drev den af mennesker. De begyndte hurtigt at læse bøger, der ikke var egnede til at læse. De lod stængerne falde, og gederne kom ind og tog over. Glædeskriget var væk. Åndens frihed var væk. Å, de blev ved med en form; men ilden var slukket, og askesorten er omtrent alt, hvad der er tilbage.

For få øjeblikke siden nævnte jeg, at John forstod, hvad det var at elske Gud. Den store kærligheds apostel ville helt sikkert se det, når kirken begyndte at miste den første kærlighed til Gud. I Johannes' Første Brev 5:3 siger han:

"For dette er kærligheden til Gud: at vi holder hans bud (hans ord)."

En lille afvigelse fra det ord var et skridt væk fra Kristus. Folk siger, at de elsker Gud, de går i kirke, de råber endda og glæder sig og synger og har en fantastisk følelsesladet tid. Men når det hele er forbi, så vent og se, om de er i det ORD, vandrer i det, lever i det. Hvis de går igennem alt det andet og så ikke går i det ord, kan de sige, at de elsker Gud, men deres liv fortæller en anden historie. Jeg undrer mig om ikke Johannes så meget af det før han døde; mennesker, der sagde, at de elskede Gud, men ikke adlød Hans Ord. Åh, Efesiske kirke, der sker noget med dig. Nogen forsøger enten at tilføje til det Ord eller tage fra det. Men de gør det så diskret, at man ikke kan se det. De har ikke lavet et træk så stort, at du kan se det derude i det fri. Det er under dække, og de bringer det ved hjælp af fornuft og menneskelig forståelse, og det vil tage over, medmindre du nægter det. Gå tilbage til pinsen før det er for sent!

Men som sædvanligt lytter folk ikke til Guds advarsel. Den opvækkelsesild bygget på det hellige Ord

er så vidunderlig, og Åndens manifestation så velsignet, at en lille frygt kommer snigende, og en hvisken i hjertet siger: "Hvordan kan vi beskytte denne sandhed, vi har? Hvad kan vi gøre for at se denne opvækkelse fortsætte?" Det er, når "antikrist-ånden" kommer ind og hvisker: "Se, du har

sandheden nu, se, at den ikke forsvinder. Organiser og opstil din tro på, hvad du tror på. Læg det hele i en kirkemannual." Og de gør det. De organiserer. De tilføjer til Ordet. Og de dør ligesom Eva gjorde for at tage Et forkert ord. Det er Guds Ord, der bringer liv. Og det er ikke, hvad vi siger om Ordet, der tæller, men det er, hvad Gud sagde.

Guds Advarsel

Johannes' Åbenbaring 2:5,

"Husk derfor på, hvorfra du er faldet, og omvend dig, og gør de gerninger, du først gjorde; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis ikke du omvender dig."

Gud fortæller dem, at de skal HUSKE. Der var åbenbart noget, der havde forladt deres sind. De havde glemt noget. Han fortalte dem, at de skulle vende tilbage i deres sind til deres oprindelsessted. Oprindelsen til den første tidsalder var pinsen. De var faldet fra det. De havde glemt dens herlighed og vidunder. Det var tid til at gå tilbage i tankerne og derefter i virkeligheden. Tilbage til da de kunne sige: "For mig er at leve Kristus." Tilbage til renligheden, som Ananias og Safira havde med at gøre. Tilbage til Porten Den Skønne. Åh, sikke en bebrejdelse det er at drive bort fra Gud og se de handlinger, der forurener Hans Navn. Lad dem, der nævner Hans Navn, gå fra synden og holde deres kar rene for Gud. Se på, hvad du engang var i dit hjerte, dit sind og i dit liv. Så gå tilbage til det.

Og hvad er vejen tilbage? Vejen er omvendelsens vej. Hvis en synder skal komme til Gud ved at omvende sig, så bliver den lunkne eller frafaldne nødt til at omvende sig så meget mere. Omvend! Så bær da den frugt, som omvendelsen kræver. Bevis det ved dit liv. "Hvis du ikke omvender dig," sagde Gud, "vil jeg fjerne din lysestage." Sikkert. En kirke i den tilstand kan ikke give lys til verden. Dens lys er blevet til mørke. Gud vil da tage dets trofaste sendebud og dets trofaste hyrder bort og overlade dem til sig selv, og de vil blive ved med at tale om kristendommen, men blive frarøvet den.

Omvend dig hurtigt! Tøv ikke! Efesos tøvede åbenbart, for hendes levetid var ikke særlig lang. Guds herlighed faldt lige så hurtigt. Der gik ikke længe før byen lå i ruiner. Dets herlige tempel blev en uformelig masse. Landet blev en mose beboet af vandfugle; befolkningen var væk bortset fra nogle få vantro i en elendig landsby. Der var ikke engang EN kristen tilbage. Lysestagen blev fjernet fra sin plads.

Nu betyder det ikke, at hun ikke kunne have omvendt sig. Det betyder ikke, at vi ikke kan omvende os. Vi kan. Men det skal være hurtigt. Det må være et sandt hjerteråb til Gud i sorg, og så vil Gud genoprette.

Herligheden skal komme igen.

Nikolaitanismens Frø

Johannes' Åbenbaring 2:6,

"Men det fortrin har du, at du hader nikolaiternes gerninger, som jeg også hader."

Nu er der to tanker om, hvad Nikolaiterne var. Det siges af nogle, at de var en gruppe frafaldne, som havde som deres grundlægger, Nicholas af Antiokia, en proselyt, som blev en af de syv diakoner i Jerusalem. De havde hedenske fester og var meget urene i deres opførsel. De lærte, at for at beherske sensualitet, skulle man først kende hele rækkefølgen af den. Naturligvis gav de plads til en sådan oplivelse, at deres nedbrydning var komplet. Således havde de påført dem de to gammeltestamentlige navne, der symboliserede sådanne udskejelser: Bileam og Jesabel. Eftersom Bileam fordærvede folket og dermed erobrede dem, blev det sagt, at Nikolaj gjorde det samme. Denne gruppe blev angiveligt tvunget ud af Efesos og fandt et etableringssted i Pergamon.

Men problemet med denne tro er, at den ikke er sand. Der er absolut ingen historie for det. Det er i bedste fald tradition. At anlægge et sådant synspunkt ville gøre Efesos kirketid absolut historisk uden betydning for i dag. Dette er ikke sandt, for uanset hvad der starter i den tidlige kirke, skal det fortsætte i enhver tidsalder, indtil det endelig bliver velsignet og ophøjet af Gud eller ødelagt som en uren ting i ildsøen. At denne tradition faktisk er imod Skriften, bemærk blot, at i Johannes' Åbenbaring 2:2 kunne den Efesiske kirke IKKE DØJE de onde. De var således nødt til at holde dem ude, ellers ville det ikke give mening at sige, at de ikke kunne døje dem. Hvis de ikke holdte dem udenfor, så tolererede de dem. I vers seks står der, at de hadede deres gerninger. Så denne Nikolaitanske gruppe forblev en del af den første tidsalder og udførte deres gerninger. Gerningerne var hadede, men folket blev ikke gjort magtesløse. Således ser vi frø i Efesos, som vil fortsætte og vil blive en doktrin, der vil gå lige op til og ind i ildsøen.

Hvad er disse Nikolaittanere? Ordet kommer fra to græske ord. Nikao, som betyder at erobre, og Laos, som betyder lægfolk. Faktisk var der nogen, der gjorde noget i den tidlige kirke, som erobrede lægfolk. Hvis lægfolket var ved at blive erobret, så må det have været en eller anden "autoritet" der gjorde det.

Hvad var det, Gud hadede, der skete i den kirke? Hvad der foregik dengang, og nu foregår i dag, er præcis, hvad ordet Nikolaittaner betyder. Folket blev på en eller anden måde underkastet på en måde, der var absolut i modstrid med Guds Ord.

For nu at få den virkelige betydning af det, vi er ved at gå ind i, må jeg advare dig om nogensinde at huske på, at religion (åndelige spørgsmål, hvis du vil), er sammensat af to dele, der fletter sig ind i hinanden, men er lige så modsatte som sort og hvid. Religion og den åndelige verden er lavet af de to træer, som havde deres rødder i Eden. Både Livets Træ og Træet til Kundskab om godt og ondt stod midt i haven og uden tvivl flettede deres grene hinanden sammen. Således er det samme paradoks i den Efesiske kirke. Kirken består af godt og ondt. To vinstokke skaber kirken. De er ligesom hveden og ukrudtet, der vokser op side om side. Men én er den SANDE. Den anden er FALSK. Nu vil Gud tale TIL hver enkelt, og Han vil tale OM hver enkelt. Han vil kalde dem kirken. Og kun de udvalgte vil virkelig vide, hvem der er den sande Ånd. Kun de udvalgte vil ikke blive bedraget. Matthæusevangeliet 24:24,

"for der skal fremstå falske kristus'er og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere for om muligt at føre selv de udvalgte vild."

Så langt tilbage der i den tidlige kirke (en meget kort periode efter pinse) kom den falske vinstok til at flette sig sammen omkring den sande vinstok, og vi finder disse Nikolaitternes gerninger. Og den ånd vil blive fundet i kamp mod den sande vin, indtil den bliver ødelagt af Gud. Forstod du det nu?

I orden. Hvad var nu det åndelige klima i den kirke? Den havde forladt sin første kærlighed. At forlade sin første kærlighed til Guds Ord blev åbenbart for os som at være faldet fra dets oprindelse, som var pinsen. På almindeligt engelsk betyder det, at denne kirke var i fare for at blive taget væk fra Helligåndens ledelse, Åndens kontrol. Det var præcis, hvad der skete, efter at Moses førte Israel ud af Egypten. Guds vej var at lede dem ved ildsøjlen, profetiske ytringer, mirakler og tegn og gudgivne vidundere. Dette skulle opnås af 'Gud-udvalgte' og 'Gud-ordinerede' og 'Gud-udrustede' og 'Gud-udsendte' mænd, hvor hele lejren blev domineret af en Helligåndsbevægelse. De gjorde oprør og ville have et sæt regler og trosbekendelser at følge. Så ville de have en konge. Så ønskede de at være nøjagtig som verden og gik i fuldstændigt frafald og glemsel. Det var præcis sådan, den første kirketid startede, og det bliver værre og værre, indtil Helligånden er fuldstændig forkastet, og Gud skal ødelægge folket.

Se, hvordan det startede i den tidlige kirke. Det blev kaldt gerninger. Så blev det en doktrin. Det blev standarden. Det blev den ubøjelige måde. Det tog endelig overhånd, og Gud blev skubbet til side. Åh, det startede så småt, så stille, så harmløst. Det så så godt ud. Det virkede så lydigt. Så fik den fat, og som en pyton pressede den selve pusten ud og dræbte al den spiritualitet, der var i kirken. Åh, den falske vinstok er diskret. Det er som en lysets engel, indtil det får fat i dig. Nu vil jeg sige, at jeg tror på lederskab. Men det er ikke mænds lederskab, jeg tror på. Jeg tror på Helligåndens lederskab, der kommer gennem Ordet. Jeg tror også, at Gud har sat mennesker i kirken, mennesker, som er begavet af Ånden; og de vil holde orden i kirken. Det tror jeg på. Jeg tror også, at kirken er styret af mennesker, som Gud sender til at styre. Men den regel er VED ORDET, så det er ikke mennesker, der virkelig hersker, men GUDS ÅND, for Ordet og Ånden er ÉT. Paulus' Brev til Hebræerne 13:7,

"Tænk på jeres ledere, som har talt Guds ord til jer, betragt udfaldet af deres livsløb og efterlign deres tro."

Men se, hvad der skete tilbage dengang. Den falske vinstok fik fat, og den lærte, at menneskets styre var rigtigt. Den lærte, at kirken skulle styres. Det lærte en kontrol over folket, men i stedet for at gøre det på Guds måde, tog de simpelthen autoritet og overdrog al den åndelige magt i deres egne hænder og kom ud med et helligt præstedømme mellem Gud og folket. De gik lige tilbage til det gamle aronske system. De blev antikrist, fordi de tog stilling over Hans formidlerskab og påtvang deres eget. Gud hadede det. Efeserne hadede det, og enhver sand troende vil også hade det. Vi skulle være stenblinde for ikke at se det samme arbejde gennem tiderne, og lige nu er den værste af alt. Hvad det var, var organisation. Det skilte folket ad. Guds folk formodes at være ét. Ved ÉN Ånd er de ALLE døbt til ét legeme, og ALLE skal bevæges af Helligånden, og ALLE skal deltage i

tilbedelsen af Gud. Men mænd ville have forrang, så de overtog kontrollen, og biskopper blev ærkebiskopper, og med påtrængende titler gik de uden om Guds Ord og underviste i deres egne doktriner. De fik folket til at adlyde dem, indtil den tid kom, hvor deres måde at tilbede på slet ikke på nogen måde lignede de første dage efter pinsen. Disse gerninger var begyndelsen på apostolisk arv. Fra apostolisk arvefølge var det et nemt og hurtigt skridt til "kirkemedlemskab" som middel til frelsende nåde. Ordet blev reduceret til en trosbekendelse. Antikrist var ved sin ånd dominerende i kirken.

Se på det i dag. Hvis du læser Apostlenes Gerninger 2:4, som nogle gør, kunne du læse det på denne måde: "Nu da pinsedagen var kommet helt, kom der en præst med en oblat og sagde: 'Ræk din tunge ud', og han lagde oblaten på den, og han drak selv noget vin og sagde: 'Du har nu modtaget Helligånden.'" Utroligt? Det er præcis, hvad nikolaittanismen er kommet frem til. De siger: "Det er lige meget, hvad Guds Ord siger. Du kan ikke forstå det. Vi skal tolke det for dig. Desuden er Bibelen ikke færdig. Det skal ændre sig med tiden, og vi vil fortælle dig, hvad ændringerne er." Hvor er det i modsætning til Guds Ord, der eftertrykkeligt siger: "Gud må være sand og hvert menneske en løgner," hver gang der er en konflikt med sandheden. Himmel og jord skal forgå, men IKKE ET ORD fra Gud vil fejle. Så folk ledes af folk, der formoder at være, hvad de ikke er. De siger, at de er Kristi stedfortrædere, men hvad de er, er antikrist.

Her er endnu en trist historie. Det er historien om vanddåben. På Jesu tid og efter pinse blev de nedsænket i vand. Det kan ingen benægte. Uddannede mænd siger, at det eneste, de gjorde, var at hælde vand på dem, fordi det var nemt at finde små huller med vand mange steder. Og når de hælder vand på dem, gør de det i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, som om disse titler var rigtige navne, og som om der var tre guder i stedet for kun én. Men bliv i den organisation og prøv at forkynde sandheden om fordybelse i Herren Jesu Kristi navn, og du vil blive sat ud. Du kunne ikke blive ført af Gud og blive derinde. Det er umuligt.

Nu var Paulus en profet, undervist af Helligånden. Hvis Paulus døbte i Herren Jesu Kristi navn og sagde, at enhver, der gjorde anderledes end hans prædiken, var forbandet, så er det tid til at vågne op og se, at kirken ikke længere er styret af Helligånden, men den er styret af Nikolaittaner. Apostlenes gerninger 20:27-30,

"For jeg har ikke fortiet noget, men har forkyndt jer alt, hvad der er Guds vilje.

Tag vare på jer selv og på hele hjorden; i den har Helligånden sat jer som tilsynsmænd, for at I kan være hyrder for Guds kirke, som han har vundet sig med sit eget blod.

Jeg ved, at når jeg er borte, vil der komme glubske ulve til jer, og de vil ikke skåne hjorden. Ja, blandt jer selv vil der stå mænd frem og tale falsk for at få disciplene med sig."

Paulus havde set det komme. Men han advarede dem om dette raffineret præstedømme, som ville komme og tage over med dets falske doktriner. Han vidste, at de ville finde en måde at tilbede på, som udelukkede folket fra enhver del af en Helligåndstjeneste. Og selv lige i dag blandt dem, der

hævder at være frie og fulde af Ånden, er der ikke for meget frihed hos lægfolk, og det bedste, vi kan se, er nogle få prædikanter med inspireret forkyndelse, mens flokken bare sidder der og forsøger at opsuge den. Dette er langt fra Paulus, der sagde, at når alle kom sammen, havde alle Åndens ledelse, og alle deltog i åndelig tilbedelse.

Og kirkens samarbejde har aldrig lært denne lektie fra Skriften eller af historien. Hver gang Gud giver Helligåndens besøg, og folk bliver fri, binder de sig efter et stykke tid tilbage til netop det, de kom ud af. Da Luther kom ud af katolicismen, blev folket frie i et stykke tid. Men da han døde, organiserede folk simpelthen, hvad de troede, han troede på, og opstillede deres egne trosbekendelser og ideer og afviste enhver, der sagde det modsatte af, hvad de sagde. De gik lige tilbage til katolicismen med en lidt anden form. Og lige i dag er mange lutheranere klar til at gå hele vejen tilbage.

Åh ja! I Johannes' Åbenbaring 12 havde den gamle skøge mange døtre. Disse døtre er ligesom mor. De sætter Ordet til side, fornægter Guds Ånds værk, underlægger lægfolket sig og gør det umuligt for lægfolk at tilbede Gud, medmindre de kommer gennem dem eller gennem deres mønster, som ikke er andet end en plan for vantro fra Satan selv.

Hvor, åh hvor, er vi åndeligt? Vi er i en ørken af mørke. Hvor langt vi er gået fra den første kirke. Pinsen er ingen steder i udsigt, og Ordet kan ikke findes. Apostolsk arvefølge, som i dag vrimler, findes ikke i Ordet. Det er en menneskeskabt enhed. Det erstatter ulovligt sandheden om, at GUD, IKKE MENNESKE, har sat Sine ledere i kirken. Peter var ikke engang i Rom. Alligevel lyver de og siger, at han var det. Historien beviser, at han ikke var det. Der er mennesker, der læser historie, men trækker på skuldrene og går tilbage til at tro på en løgn. Hvor kan du finde 'Kristi stedfortræder' i Ordet? Ingen tager Hans plads, alligevel er det blevet gjort, og folk accepterer det. Hvor kan du finde, at 'den tilføjede åbenbaring' er accepteret af Gud, især åbenbaring i modsætning til en allerede givet? Alligevel accepterer de det og hviler på det. Hvor finder man en 'skærsild'? Hvor finder du en 'masse'? Hvor finder du 'at betale penge for at komme ud af helvede'? Det er ikke i Ordet, men mennesker sætter det i deres egen bog og overtog med det folket, og regerede dem med frygt. Hvor finder du, at 'mennesket har magten til at tilgive os, som om han var Gud'? "Grusomme ulve," er næppe stærk nok til at beskrive dem. Nikolaittanisme. Organisation. Mand over mand.

Vend tilbage til Gud. Omvend dig, før det er for sent. Se håndskriften på væggen. Den skriver dommen. Som de hellige kar blev vanhelliget og dermed bragte Guds vrede, nu er det hellige Ord blevet

vanhelliget og Ånden bedrøvet, og dommen er her, ved for døren. Omvend! Omvend! Gå tilbage til pinsen. Tilbage til Helligåndens ledelse. Tilbage til Guds ord, for hvorfor vil I dø?

Åndens Stemme

Johannes' Åbenbaring 2:7,

"Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne: Den, der sejrer, vil jeg give at spise af Livets Træ, som står i Guds paradis."

"Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne." Det kan være, at millioner vil høre disse ord eller læse dem. Men hvor mange vil give agt på dem? Det ved vi ikke. Men den, som vil låne sit øre og vil kende sandhedens ord, vil finde Guds Ånd, der så ville oplyse ham. Hvis dit øre er åbent for Ordet, vil Guds Ånd gøre Ordet virkeligt for dig. Se det, er Åndens værk. Jeg kan lære dig sandheden, men hvis du ikke åbner dit øre for at høre det og dit hjerte for at modtage det, vil du ikke få åbenbaringen.

Læg nu mærke til, der står, at Ånden taler til menighederne. Det er flertal, ikke ental. Ånden fik ikke Johannes til at skrive dette ned for en lokal Efesiske kirke, heller ikke kun for den første tidsalder. Det er for alle kirketider. Men dette er begyndelsens kirke. Og således er det ligesom Første Mosebog. Det, der startede i Første Mosebog, gælder i hele Ordet og slutter til sidst i Johannes' Åbenbaring. Således er denne kirke, der begynder i Apostlenes Gerninger, Guds plan for alle aldre, indtil hun er færdig i den Laodikeiske tidsalder. Hold godt øje med det. Lad enhver alder tage hensyn, for det, der foregår her, er kun begyndelsen. Det lille træ, der blev plantet, kommer til at vokse. Det kommer til at vokse gennem tiderne. Dette er altså et budskab til enhver kristen gennem alle tider, indtil Jesus kommer. Ja, det er det, for det er Ånden, der taler. Amen.

Belønningen Udlovet

Johannes' Åbenbaring 2:7,

"... Den, der sejrer, vil jeg give at spise af Livets Træ, som står i Guds paradis."

Dette er fremtidens belønning til alle de sejrende i alle aldre. Når det sidste kald til kamp er blevet blæst, når vores rustning er lagt ned, så vil vi hvile i Guds paradis, og vores del skal være Livets Træ, for evigt.

"Livets træ." Er det ikke en smuk talemåde? Det er nævnt tre gange i Første Mosebog og tre gange i Johannes' Åbenbaring. Alle seks steder er det det samme træ og symboliserer præcis det samme.

Men hvad er Livets Træ? Nå, først og fremmest skal vi vide, hvad træet selv står for. I Fjerde Mosebog 24:6, som Bileam beskrev Israel, sagde han, at de var "aloe-træer, som Herren har plantet." Træer i hele skriften refererer til personer, som i Salmernes Bog 1. Livets Træ skal således være Livets Person, og det er Jesus.

Midt i edens have, stod der nu to træer. Det ene var Livets Træ, det andet var Træet til Kundskaben om godt og ondt. Mennesket skulle leve ved Livets Træ; men han måtte ikke røre ved det andet træ, ellers ville han dø. Men mennesket fik del i det andet træ, og da han gjorde det, kom døden ind i ham ved sin synd, og han blev adskilt fra Gud.

Træet der var tilbage i Edens have, det træ der var kilden til livet, var Jesus. I Johannes Evangeliet, kapitel seks til otte, sætter Jesus Sig Selv frem som kilden til evigt liv. Han kaldte Sig Selv brødet fra himlen. Han talte om at give Sig Selv, og at hvis en mand spiste af Ham, ville han aldrig dø. Han forkyndte, at Han kendte Abraham, og at før Abraham, VAR Han. Han profeterede, at Han Selv

ville give dem levende vand, så hvis mennesket drak, ville det aldrig tørste igen, men ville leve evigt. Han viste Sig som den MÆGTIGE JEG ER. Han er Livets Brød, Livets Brønd, Den Evige, LIVETS TRÆ. Han var tilbage der i Eden midt i haven, ligesom Han vil være midt i Guds paradis.

Nogle har en idé om, at de to træer i haven blot var to træer mere, ligesom resten af dem, som Gud havde placeret der. Men opmærksomme elever ved, at det ikke er tilfældet. Da Johannes Døbereren råbte, at øksen ligger allerede ved træernes rod, talte han ikke om blot naturlige træer, men om åndelige principper. Nu står der i Johannes' Første Brev 5:11:

"Og dette er vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige liv, og det liv er i hans søn."

Jesus sagde i Johannesevangeliet 5:40,

"Og dog vil I ikke komme til mig og få liv."

Således siger optegnelsen, Guds Ord, klart og tydeligt, at LIVET, EVIG LIV, er i Sønnen. Det er ikke

noget andet sted. Første Johannesbrev 5:12,

"Den, der har Sønnen, har livet; den, der ikke har Guds søn, har ikke livet."

Nu da optegnelsen ikke kan ændres, tages fra eller tilføjes dertil, så står optegnelsen, at LIVET ER I SØNNEN... Da det er sådan, SKAL TRÆET I HAVEN VÆRE JESUS.

I orden. Hvis Livets Træ er en person, så er Træet til kundskaben om godt og ondt OGSÅ en person. Det kan ikke være anderledes. Således stod den Retfærdige og den Onde side om side der midt i Edens Have. Ezekiels Bog 28:13

"Du (Satan) var i Eden, i Gudshaven."

Det er her, vi modtager den sande åbenbaring af Slangens sæd.' Her er hvad der virkelig skete i Edens Have. Ordet siger, at Eva blev forledt af slangen. Hun blev faktisk forført af slangen. Der står i Første Mosebog 3:1,

"Slangen var det snedigste af alle de vilde dyr, Gud Herren havde skabt."

Dette udyr var så tæt på et menneske (og var alligevel et rent dyr), at det kunne ræsonnere og tale. Han var et opretstående væsen og var lidt midt imellem en chimpanse og en mand, men tættere på en mand. Han var så tæt på at være menneske, at hans sæd kunne, og blandede sig med kvindens og fik hende til at blive gravid. Da dette skete, forbandede Gud slangen. Han ændrede hver knogle i slangens krop, så han måtte kravle som en slange. Videnskaben kan prøve alt, hvad den vil, og den finder ikke det manglende led. Gud sørgede for det. Mennesket er klogt, og det kan se en sammenhæng mellem mennesket og dyr, og han forsøger at bevise det ud fra evolutionen. Der er ingen evolution. Men menneske og dyr blandede sig. Det er et af Guds mysterier, der er forblevet

skjult, men her er det åbenbaret. Det skete tilbage, midt i Eden, da Eva vendte sig væk fra Livet for at acceptere Døden.

Læg mærke til, hvad Gud sagde til dem i haven. Første Mosebog 3:15,

"Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes: Hendes afkom skal knuse dit hoved, og du skal bide hendes afkom i hælen."

Hvis vi giver æren for Ordet om, at kvinden havde et afkom, så må slangen helt sikkert også have haft et afkom. Hvis kvindens sæd var et menneske-barn bortset fra manden, så skal slangens sæd være i det samme mønster, og det er en anden mand, der skal fødes adskilt fra menneskelig mandlig instrumentalitet. Der er ingen studerende, der ikke ved, at kvindens sæd var Kristus, der kom ved Guds redskab, bortset fra menneskelig omgang. Det er også lige så velkendt, at den forudsagte knustning af slangens hoved i virkeligheden var en profeti om, hvad Kristus ville udrette mod Satan ved korset. Der ved korset ville Kristus knuse Satans hoved, mens Satan ville knuse Herrens hæl.

Denne del af Skriften er åbenbaringen af, hvordan slangens bogstavelige sæd blev sået i jorden, ligesom vi har beretningen i Lukas Evangeliet 1:26-35, hvori den nøjagtige beretning om, hvordan kvindens sæd kom til fysisk manifestation bortset fra den menneskelige mands instrumentalitet.

"Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret,

Til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria.

Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: Herren er med dig, du benådede! Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde.

Da sagde englen til hende: Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet JESUS.

Han skal blive stor og kaldes den Højestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone;

Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige. Maria sagde til englen: Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.

Englen svarede hende: Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn."

Som kvindens afkom bogstaveligt talt var Gud, der reproducerede Sig Selv i menneskeligt kød, så er slangens sæd den bogstavelige måde, som Satan fandt ud af, at han var i stand til at åbne døren for sig selv ind til menneskeslægten. Det var umuligt for Satan (for han er kun et SKABET åndsvæsen) at reproducere sig selv på den måde, som Gud reproducerede Sig Selv, så beretningen i Første Mosebog fortæller, hvordan han frembragte sit afkom og introducerede eller indsprøjtede sig selv i menneskeslægten. Husk også, at Satan kaldes slangen.' Det er hans sæd eller indsprøjtning i den menneskerace, vi taler om.

Før Adam nogensinde havde kødelig viden om Eva, havde slangen denne viden før ham. Og den, der blev født af det, var Kain. Kain var af (født af, affødt af) den "Onde". Første Johannesbrev 3:12. Helligånden i Johannes kunne ikke ét sted kalde Adam den "Onde" (for det er, hvad han ville være, hvis han var far til Kain) og et andet sted kalde Adam "Guds søn", som han var ved skabelsen. Lukas Evangeliet 3:38. Kain viste sig forskruet i karakter som sin far, en dødsbringer, en morder. Hans fuldstændige trods mod Gud, når han står over for den Almægtige i Første Mosebog 4:5,9,13,14, viser, at han er fuldstændig umenneskelig i karakteristika, og synes endda at overgå enhver beretning, vi har i Skriften om en konfrontation Satan havde med med Gud.

"Men Kains offergave tog han ikke imod. Så blev Kain meget vred og gik med sænket hoved.

Da spurgte Herren Kain: Hvor er din bror Abel? Kain svarede: Det ved jeg ikke. Skal jeg vogte min bror?

Kain sagde til Herren: Min straf er for stor at bære.

Nu jager du mig bort fra agerjorden, og jeg må skjule mig for dig og være fredløs og flygtning på jorden; så kan enhver, der møder mig, slå mig ihjel."

Læg mærke til den nøjagtige måde, Guds optegnelse beskriver beretningen om Kains, Abels og Sets fødsler.

Første Mosebog 4:1,

"Adam lå med sin kone Eva, og hun blev gravid og fødte Kain. Hun sagde: Jeg har skabt en mand ved Herrens hjælp. Dernæst fødte hun hans bror Abel."

Første Mosebog 4:25,

"Adam lå igen med sin kone, og hun fødte en søn og gav ham navnet Set..."

Der er TRE sønner født ud fra TO handlinger af kødelig viden af Adam. Eftersom Bibelen er Guds nøjagtige og perfekte ord, er dette ingen fejl, men en optegnelse for vores oplysning. Da TRE sønner blev født ud fra TO handlinger af Adam, ved du POSITIVT, at EN af disse tre IKKE VAR Adams søn. Gud har nedskrevet dette på nøjagtig denne måde for at vise os noget. Sandheden i sagen er, at Eva havde TO sønner (tvillinger) i sin LIVMODER fra FORSKELLIGE befrugtninger.

Hun bar tvillinger, med Kains undfangelse engang før Abels. Se de TWILLINGER igen. Perfekt type som altid. Til dem, der mener, at dette ikke er muligt, lad det være kendt, at journalerne er fyldt med tilfælde, hvor kvinder har båret tvillinger, der var af separate æg og separat insemination, hvor befrugtningen af æggene er med dages mellemrum, og IKKE KUN SÅ, men nogle af optegnelserne viser, at tvillingerne var far af separate hanner. For nylig blev verdensomspændende dækning givet til en norsk mor, som sagsøgte sin mand for at få støtte til sig selv og sine tvillinger, hvoraf den ene var hvid og den anden sort. Hun indrømmede, at hun havde en negerelsker. De to undfangelser var omkring tre ugers mellemrum. I Beaumont, Texas, i 1963, fremlagde optegnelserne igen en flerfoldsfødsel, hvor graviditeterne var mange dage fra hinanden, faktisk så meget, at kvinden næsten døde sammen med et barn i fødslen.

Hvorfor skulle det nu være sådan? Hvorfor var det, at slangens sæd skulle komme på denne måde? Mennesket blev skabt til Gud. Mennesket skulle være Guds tempel. Stedet for Guds hvile (Helligånden) var mennesket, templet. Apostlenes Gerninger 7:46-51,

"Han fandt nåde for Guds øjne og bad om, at han måtte finde en bolig til Jakobs Gud.

Men det blev Salomon, der byggede ham et hus. @@Dog bor den Højeste ikke i huse, bygget af hænder - som profeten siger:

Himlen er min trone, jorden min fodskammel; hvilket hus skulle I kunne bygge mig, siger Herren, eller hvilket sted skulle være min bolig?

Har min hånd ikke skabt alt dette?

I stivnakkede og uomskårne på hjerte og øre! I sætter jer altid op imod Helligånden; det gjorde jeres fædre, og det gør I."

Satan har vidst dette hele tiden. Han ønsker også at bo i mennesket, ligesom Gud gør det. Men Gud har forbeholdt Sig Selv den ret. Satan kan ikke gøre det. Gud alene viste Sig i menneskeligt kød. Satan kunne og kan ikke gøre det. Han har ikke kreative kræfter. Den eneste måde for Satan at opnå det, han ønskede at gøre, var at gå ind i slangen i Eden, ligesom han med onde ånder trådte ind i svinene ved Gadara. Gud går ikke ind i dyr; men Satan kan og vil til at nå sine mål. Han kunne ikke få et barn direkte med Eva, som Gud gjorde ved Maria, så han gik ind i slangen og forledte Eva. Han forførte hende, og ved hende fik Satan et barn som stedfortræder. Kain bar Satans fulde åndelige egenskaber og slangens dyriske (sensuelle, kødelige) karakteristika. Ikke underligt, at Helligånden sagde, at Kain var af den onde. Det var han.

Nu vil jeg gå ind på nogle sikre beviser, vi har, for at der er en klar tilknytning mellem menneske og dyr. Det er en fysisk ting. Ved du, at du kan tage embryocellerne fra et ufødt dyre foster og injicere dem i mennesker? Så vil disse skjoldbruskkirtelceller gå lige til den menneskelige skjoldbruskkirtel, nyrecellerne vil gå lige til de menneskelige nyrer. Er du klar over, hvor fantastisk dette er? Noget intelligens leder disse dyreceller præcis til det rigtige sted. Den intelligens accepterer disse celler og placerer dem det helt rigtige sted. Der er en tilknytning mellem dyr og menneske. De kan ikke

blande sig og reproducere. Det er forsøgt. Men tilbage i Edens haven fandt den sammenblanding sted, og den kemiske tilknytning, som stadig eksisterer, beviser det. For tilbage i Eden have var slangen en opretstående skabning. Han var meget tæt på at være mennesket. Han var næsten mand. Satan udnyttede slangens fysiske egenskaber til at bruge ham til at forføre Eva. Så ødelagde Gud slangens eksemplar. Intet andet dyr kan krydse sig med mennesker. Men tilknytningen er der.

Nu hvor vi er nået så langt, så lad mig prøve at krystallisere din tankegang om dette emne, så du kan se nødvendigheden af, at vi går ind i slangens sæd doktrinen, som jeg har gjort. Vi starter med faktum, at der stod TO træer midt i haven. Livets Træ var Jesus. Det andet træ er bestemt Satan på grund af den frugt, der kom ud af det. Nu ved vi, at begge disse træer havde et forhold til mennesker, ellers ville de aldrig være blevet placeret der. De må have haft en del i Guds suveræne plan og formål i deres forhold til menneskeheden og til ham selv, ellers kunne vi aldrig tilskrive Guds alvidenhed. Dette er alt sammen sandt indtil videre, er det ikke? Nu siger Ordet helt bestemt, at fra Før verden blev grundlagt var Guds formål at dele Sit Evige Liv med mennesket. Paulus' Brev til Efeserne 1:4-11,

"For før verden blev grundlagt, har Gud i ham udvalgt os til at stå hellige og uden fejl for hans ansigt i kærlighed.

I sin gode vilje forudbestemte han os til barnekår hos sig ved Jesus Kristus til lov og pris for hans nådes herlighed, som han har skænket os i sin elskede søn.

I ham har vi forløsning ved hans blod, tilgivelse for vore synder ved Guds rige nåde.

Den gav han os i rigt mål med al visdom og indsigt ved at lade os kende sin viljes hemmelighed ud fra den gode beslutning, han selv forud havde fattet om den frelsesplan for tidernes fylde:

At sammenfatte alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske.

I ham har vi også fået del i arven, vi, som var forudbestemt dertil ved Guds beslutning; for han gennemfører alt efter sin viljes forsæt."

Johannes' Åbenbaringen 13:8,

"Og alle, der bor på jorden, vil tilbede det (satan), enhver, hvis navn ikke, fra verden blev grundlagt, står skrevet i livets bog, det slagtede lams bog."

Men det liv kunne og ville ikke deles på nogen anden måde end gennem "Gud åbenbaret i kødet". Dette var en del af Hans evige og forudbestemte formål. Denne plan skulle være til pris for Hans nådes herlighed. Det var forløsningsplanen. Det var frelsesplanen. Lyt nu godt efter. "Da Gud er en Frelser, var det nødvendigt, at Han forudbestemte en mand, der ville kræve frelse for at give sig selv grund og formål med at være til." Det er hundrede procent korrekt, og masser af Skriften bekræfter det, ligesom det meget fremhævede vers i Paulus' Brev til Romerne 11:36,

"Thi fra ham og ved ham og til ham er alle ting. Ham være ære til evig tid! Amen."

Mennesket kunne ikke direkte komme og tage del af Livets Træ midt i haven. Det Evige Træs Liv skulle blive kød først. Men før Gud kunne oprejse og frelse en synder, måtte Han først have en synder til at oprejse og frelse. Mennesket måtte falde. Faldet, som ville blive forårsaget af Satan, skulle have kød for at falde. Satan måtte også komme gennem kød. Men Satan kunne ikke komme gennem menneskets

kød for at gøre syndefaldet, som Kristus ville komme i menneskeligt kød for at genoprette de faldne. Men der var et dyr, slangen, så tæt på mennesket, at Satan kunne komme til det dyr, og gennem det dyr kunne han komme til menneskets kød og forårsage syndefaldet og derved sprøjte sig selv ind i menneskeheden, ligesom Jesus ville en dag komme og sprøjt sig selv ind i den menneskelige race, i menneskelige kroppe, ja, endda til grænsen tidspunktet af opstandelsen, hvori vi ville have kroppe som Hans herliggjorte. Det, som Gud gjorde, her i haven, var således Hans forudbestemte plan. Og da Satan havde bragt det, der var nødvendigt for Guds hensigt, kunne mennesket ikke komme til Livets Træ i haven. Bestemt ikke. Det var ikke tidspunktet. Men et dyr (dyret havde forårsaget faldet, har det ikke? lad dyrelivet udgydes) blev taget og hans blod udgydt, og så havde Gud fællesskab med mennesket igen. Så skulle der komme en dag, hvor Gud ville vise Sig i kød, og ved hjælp af Sin ydmygelse ville Han genoprette det faldne menneske og gøre det til del i det Evige Liv. Når du ser dette, kan du forstå slangefrøet og vide, at det ikke var et æble, Eva spiste. Nej, det var menneskeheden nedbrydning ved at blande frøet.

Nu ved jeg, at når jeg besvarer et spørgsmål, er der en anden tilbøjelig til at dukke op, og folk spørger mig: "Hvis Eva faldt på den måde, hvad gjorde Adam, for Gud lægger skylden på Adam?" Det er simpelt. Guds ord er for evigt bosat i himlen. Før der blev lavet en plet af stjernestøv, var det Ord (Guds lov) der NØJAGTIG SOM DET ER SKREVET I VORES BIBEL. Nu lærer Ordet os, at hvis en kvinde forlader sin mand og går sammen med en anden mand, er hun en ægteskabsbryder og er ikke længere gift, og manden skal ikke tage hende tilbage. Det Ord var sandt i Eden, som det var sandt, da Moses skrev det i loven. Ordet kan ikke ændre sig. Adam tog hende tilbage. Han vidste præcis, hvad han lavede, men han gjorde det alligevel. Hun var en del af ham, og han var villig til at tage hendes ansvar på sig. Han ville ikke lade hende gå. Så Eva blev gravid af ham. Han vidste, at hun ville. Han vidste præcis, hvad der ville ske med den menneskelige race, og han solgte den menneskelige race til synd, for at han kunne få Eva, for han elskede hende.

Og så blev de to sønner født. Sønnen, der ville være fædre til den menneskelige race, som er allerede nu forurennet. Og hvad siger optegnelsen om dem? Læs optegnelsen. Judas' Brev 14,

"Det var også dem, Enok i syvende slægtled efter Adam profeterede om..."

Første Mosebog 5 er kapitlet i Enoks genealogi. Den giver den giver rækkefølgen således, Adam, 2. Set, 3. Enosh, 4. Kenan, 5. Mahalal'el, 6. Jered, 7. Enok.

Bemærk, at Kain ikke er nævnt. Adams linje går gennem Seth. Hvis Kain var Adams barn, ville loven om førstefødselsretten have givet Kain rettigheden i slægten. Det skal også bemærkes omhyggeligt, at der i Første Mosebog 5:3 står, at "Da Adam havde levet 130 år, fik han en søn, der lignede ham og var et billede af ham. Ham kaldte han Set." Ingen steder står der, at Kain var i Adams lignelse, men det ville han være nødt til at være, hvis han var hans søn, for loven om reproduktion er eftertrykkeligt, at hver frembringer efter sin lignelse. Vi må også kreditere, at Kain mangler i begge slægtsbøger, i Første Mosebog og Lukas Evangeliet. Hvis Kain var søn af Adam, ville det blive sagt om ham et sted, "Kain, som var søn af Adam, som var Guds søn." Det står der ikke for det KAN IKKE siges.

Selvfølgelig har studerende i lang tid opstillet to slægtsled af menneskeheden: den ene var den gudfrygtige slægtled fundet i Seth og den anden den ugudelige slægtled som blev til af Kain. Og det er mærkeligt, men sandt, de samme elever har aldrig fortalt os, hvordan det var, at Kain var den slags person, han var, mens Abel og Seth var af den åndelige, gudfrygtige slægtled. Faktisk burde Kain have været åndelig og Abel mindre åndelig, og Seth endnu mere, og lige ned af slægtledet, fordi hver efterfølgende generation har altid kommet længere væk fra Gud. Men nej, Kain kommer frem så ond, som intet menneske nogensinde er blevet beskrevet, for han modstår voldeligt mod Gud og Ordet.

Lad nu dette være kendt: Skriften leger ikke med ord. Hvad end der står i optegnelsen, er der for de salvede øjne at se. Det er der med et formål. I det ord står der, (DK KJV) Første Mosebog 3:20,

"Og Adam kaldte hans hustrus navn Eva; fordi hun var moderen af alt levende."

Men intet skriftsted siger nogensinde, at Adam er fader til alt levende. Hvis der ikke er denne forbindelse at placere på Første Mosebog 3:20, hvorfor skulle det så nævnes, at Eva er alles moder, og der ikke bliver sagt noget om Adam? Faktum er, at selvom Eva var moder til alt levende, var Adam ikke fader til alt levende.

I (DK KJV) Første Mosebog 4:1 sagde Eva: "Jeg har fået en mand af Herren." Hun krediterer ikke Adam med Kains faderskab. Men i (DK KJV) Første Mosebog 4:25 siger hun:

"... For Gud, sagde hun, har udpeget mig en anden sæd i stedet for Abel, hvem Kain dræbte."

Hun siger ikke, at Gud havde GIVET hende andet sæd - det ville have været Kristus, for Han er GIVET. Denne søn, Seth, blev udvalgt i stedet for Abel. Hun anerkender sin søn, der kom af Adam; hun

anerkender nu ikke Kain, for han kom fra slangen. Når hun siger NOGET ANDET SÆD i stedet for Abel, siger hun, at Kain var anderledes end Abel, for hvis de var af den samme far, ville hun have været nødt til at sige: "Jeg har fået mere SÆD."

Jeg tror ikke på alt, hvad jeg læser, men det er bestemt en mærkelig ting, at LIFE-udgaven af 1. marts 1963 rapporterer, at psykiatere siger præcis det samme, som vi diskuterer. Nu ved jeg godt, at alle psykiatere ikke er enige med hinanden, men her er det. Frygten for slanger er ikke en bevidst afsky, men en ubevidst. Hvis det var en naturlig frygt, ville folk lige så gerne stå fascineret foran gorilla- eller løveburene. Deres ubevidste tanker får dem til at stirre på slanger. At de stirrer på slanger er ubevidst seksuel. At det har været gennem tiderne, ser folk i generation efter generation igennem det samme. Slanger har altid været og vil altid være frastødende attraktive. Slangen har

altid stået for det, der er både godt og ondt. Det har været et fallisk symbol gennem tiderne. Lige præcis som Edens Have beskriver, finder vi slangen personificeringen af lidenskabelig ondskab.

Det er næsten universelt blandt de forskellige ukultiverede stammer, at slangen er forbundet med sex og ofte tilbedt i forbindelse med det. Studiet af sexologi bringer det frem i mange tilfælde. Nu vil jeg gerne vide, hvor disse mennesker har det fra, da de er uuddannede og aldrig læser Bibelen. Men ligesom historien om syndfloden er kendt over hele verden, så er denne sandhed om menneskets fald kendt. De vidste, hvad der skete der i Eden.

Nu lige her vil nogen stille mig dette spørgsmål: Sagde Gud til Eva, at hun skulle passe på slangen, ellers ville slangen forføre hende? Lyt nu efter, Gud behøvede ikke at sige én ting om, hvad der ville ske. Forstå lige meningen med historien. Han gav simpelthen Ordet. Han sagde ikke at få del i VIDEN. Tag del i LIVET. LIVET VAR GUDS ORD. DØDEN VAR ALT ANDET, DET DER IKKE VAR GUDS ORD. Hun tillod ET ORD at blive ændret, og lige da havde Satan fat på hende. Gud kunne have sagt: "Pluk ikke mere frugt af træerne, end du kan spise." Satan kunne sige: "Se, det er helt rigtigt. Du kan se, hvis du plukker for meget, vil det rådne. Men her er en metode til at konservere frugten og alligevel kan du samtidig plukke alt, hvad du vil. Så ser du, du kan have din og Guds vilje på samme tid." Djævelen fik hende lige der. Den, der er skyldig i ET punkt i loven, har brudt HELE loven. Du må ikke lege med det ord. Det er præcis, hvad der skete i den Efesiske tid, før det sluttede omkring 170 e.Kr.

Og hvad producerede det træ? Kundskabens Træ producerede døden. Kain dræbte sin bror, Abel. Den onde dræbte den retfærdige. Det satte et mønster. Det vil bevare dette mønster indtil genoprettelsen af alle ting, som er talt ved profeterne.

Kundskabens Træ producerede kloge mænd; kendte mænd. Men deres veje er dødens veje. Guds folk er enkle, men åndeligt indstillede, rettet mod Gud og naturen, dyrker roligt jorden, bekymre sig om sandhed frem for rigdom. Slangens frø har bragt en enorm handel, vidunderlige opfindelser, men med det hele følger døden. Deres krudt og atombomber dræber i krig; og i fredstid dræber deres mekaniske opfindelser, såsom bilen, endnu mere i en fredstid, end krigens opfindelser ødelægger i vanskeligheder. Død og ødelæggelse er frugterne af hendes hårde arbejde.

Men de er religiøse. De tror på Gud. De er som deres far, djævelen, og deres forfader, Kain. Begge troede på Gud. De går i kirke. De blander sig med de retfærdige, ligesom ukrudt blander sig med hveden. Ved at gøre det, laver de korrupsion og frembringer en Nikolaitansk religion. De spredte deres gift i alle anstrengelser for at ødelægge Guds sæd, ligesom Kain dræbte Abel. Der er ingen gudsfrygt for deres øjne.

Men Gud mister ingen af Sine egne. Han bevarer dem selv i døden og har lovet, at Han på den yderste dag vil oprejse dem.

Konklusion

".. Den, der sejrer, vil jeg give at spise af livets træ, som står i Guds paradis."

Hvilken spændende tanke er dette. Livets Træ i Edens have, som ikke kunne nås på grund af Adams fald, er nu givet til den sejrende. De vogtende kerubers flammende sværd er blevet lagt i skeden. Men det var ikke i skeden, før dets blad var blodigt af Lammets blod. Lad os meditere over denne sandhed et stykke tid, mens vi overvejer, hvorfor træet blev nægtet Adam og hans efterkommere, men nu tilladt igen.

Guds hensigt med Hans skabelse, mennesket, er at udtrykke Hans Ord. I Første Mosebog fik Adam Ordet at leve efter. Et liv levet af Ordet ville være Ordet udtrykt. Det er sandt er det ikke? Men levede Adam efter det Ord? Nej, fordi han skulle leve efter HVER Ord, og han fejlede at tage agt på hvert ord. Så dukkede Moses op. Hvilken stor og mægtig mand han var. Alligevel fejlede han også at leve efter hvert ord, og denne profet, typen på den kommende store profet, undlod i vrede at adlyde Ordet. Og der var også David, Israels store konge, en mand efter Guds eget hjerte. Han fejlede ved utroskab, da han blev fristet. Men til sidst, i tidens fylde, kom der Én, Hovedet, ja, Jesus, som også må fristes til at

se, om Han ville leve efter HVERT Ord, der udgår af Guds mund. Så blev Satan narret. For her var en, der levede efter "der står skrevet", og det Guds mesterværk overvandt ved at afspejle Guds ord. Så blev denne manifesterede fuldkomne givet til korset, som Guds fuldkomne lam til det fuldkomne offer. Og på træet modtog Han sårene til døden, for at vi, ved Ham og på grund af Ham, kunne spise af Livets Træ, og så ville det frivillige liv blive givet, sætte os i stand til at overvinde og udtrykke Guds ord.

Og nu til disse Guds Sønner, som ved Ham sejrer, gives privilegiet af Guds paradisi og Jesu Kristi konstante fællesskab. Der vil aldrig mere være nogen adskillelse fra Ham. Hvor Han går, vil Hans brud gå. Hvad der er Hans, deler Han med sin elskede på et fælles-arvingsforhold. De hemmelige ting vil blive afsløret. De mørke ting vil blive gjort tydelige. Vi vil kende hinanden, som vi er kendt. Og vi skal blive som Ham. Dette er arven fra den sejrende, der har sejret ved Lammets blod og vidnesbyrdets Ord om Jesus Kristus.

Hvor længes vi efter den dag, hvor de krogede veje alle vil blive rettet, og vi vil være sammen med Ham, tid uden ende. Må den dag fremskynde dens tilsynkomst, og må vi skynde os at adlyde Hans Ord og derved bevise vores værdighed til at dele Hans herlighed.

"Den, der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til menighederne." Hvor er det tragisk, at denne første tidsalder ikke lyttede til Ånden. I stedet lyttede den til mennesket. Men gudskelov, i den sidste tidsalder vil der være en gruppe der dukker op, den sidste dags Sande Brud, og hun vil lytte til Ånden. På den dag med det grove mørke vil lyset vende tilbage ved det rene Ord, og vi vil vende tilbage til pinsens kraft for at byde Herren Jesus Kristus velkommen tilbage.

www.messagehub.info

Prædikener af

William Marrion Branham

" i de dage, da den syvende engel skal blæse"... "Åb 10:7"